

Giới thiệu Bá Đạo Yêu Em

Truyện Bá Đạo Yêu Em của tác giả Lý Mộ Tích thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Lúc em còn ngây thơ chưa phát hiện, nói thật, rằng tôi đã thích em từ khi nào không hay biết. Có lẽ, điều hấp dẫn tôi đầu tiên ở em chính là vẻ ngoài xinh đẹp của em, nhưng dần dà tôi lại bị nét duyên dáng và sự ầm áp từ em thu hút, hấp dẫn.

Đề rồi từ đó trở về sau, những nơi nào có em thì đó chính là thiên đường của tôi; nơi nào em đi qua sẽ không thể thiếu bước chân tôi; và không gian nào có hơi thở em ngự trị thì đó chính là điểm tựa duy nhất để tôi tồn tại trên cõi đời này...

Em lúc nào cũng cho rằng tôi là người bá đạo, lạnh lùng và vô tình; nhưng thực ra em mới là người yêu thương tôi nhiều nhất...

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Buổi đầu gặp gỡ

Edit: TieuKhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Nơi này là một thị trấn nhỏ nằm gần vùng biên giới Vân Nam.

Đường phố nhỏ hẹp, khu dân cư với những bức tường ngôi hoang lỗ chắp vá, cùng những biển hiệu cửa hàng tạp hóa mọc hàng hàng chen chúc nhau, trên phố thì cứ đi vài bước là bắt gặp đá xanh chất đống nằm ngổn ngang, thỉnh thoảng còn trông thấy vài căn gác được xây bằng ván ép gỗ đỏ đỏ vàng vàng.

Thanh Hà ở nơi này đã hơn nửa năm.

Nhà cô nằm cạnh mép một bờ sông, chính giữa là tòa tháp chuông màu đen, ngôi nhà với bốn vách tường màu trắng, ván cửa được sơn bằng nhiều lớp sơn màu đỏ, trông rất sinh động vui mắt. Đối diện dòng sông nhỏ là những hàng cây hòe cao ngắt ngưỡng với nhiều cành nhánh rủ sát mặt sông, mùa này đang vào thời kỳ lá rụng, từng phiến lá úa vàng in hình chao lượn dập dờn trên mặt nước.

Hôm nay là thứ Bảy, vốn cô được ở nhà nghỉ ngơi không cần ra ngoài, nhưng vì chuyện kia mà trời vừa sáng cô đã phải rời giường.

Ngồi trên đò một lát rồi đổ lại ở bến đò cạnh dòng kênh giáp với chợ. Đi qua khỏi đầu cầu là đến đoạn hành lang đi bộ, một bên bờ sông là thành lan can gỗ được chạm trổ khắc hoa, phía bên phải là một dãy quán cóc bán hàng ăn uống nằm sát nhau nối dài uốn lượn, hiện đã có một số quán đang kéo cửa xếp xình xịch để chuẩn bị mở cửa buôn bán.

Sau khi lên bờ, cô cầm địa chỉ nơi cần đến phân tích xem nên đi đường nào.

Ông chủ bán mì bốc nắm mì sợi vừa cán xong để lên bàn hỏi, “Ngài giáo Thanh Hà, cô mua mì hả?”

Ở thị trấn nhỏ sát vùng biên giới như nơi này người có học thức cực hiếm. Vì vậy nên một giáo sư trung học như Thanh Hà cũng được xưng là ngài giáo.

Thanh Hà cười lắc đầu với ông ta rồi đi vào một con hẻm vắng vẻ cạnh tiệm mì. Đêm qua mưa lớn cộng thêm đường sá đầy rêu xanh nên mặt đường hơi trơn và ẩm ướt, đi về phía trước vài bước qua thêm mấy hàng cây nữa thì phía bên phải xuất hiện một vách tường với cánh cửa được làm bằng gỗ.

Thanh Hà do dự một lúc cuối cùng quyết định gõ cửa. Phải đợi thêm một lúc lâu cửa mới được mở ra.

Đứng giữa ngưỡng cửa là một thiếu niên dáng người cao gầy, mặc áo cộc tay cổ hình trái tim màu đen bó sát người làm nổi bật lồng ngực khỏe mạnh cường tráng. Sắc mặt cậu ta hơi tái, da dẻ cứ như quanh năm chôn vùi trong sương tuyết không thấy ánh mặt trời vậy, nhìn lạnh lạnh không có chút ầm áp nào. Vẻ mặt sâu xa khó đoán đi cùng với cặp lông mày hếch cao, đôi con ngươi đặc biệt đen nhánh thâm sâu, gương mặt rõ ràng tái nhợt nhưng lại mang nét sắc sảo kỳ lạ khó hiểu, tựa như sông núi nước non xinh đẹp giữa bóng chiều tà hoàng hôn.

Đây thật là một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi ư? Bởi vì Thanh Hà phải ráng ngẩng cổ lên để nhìn cậu ta.

Tuy rằng đã thấy qua hình của cậu ta trước đó lúc ở trường học nhưng Thanh Hà vẫn có hơi bất ngờ. Gương mặt này quả thật có thể khiến người khác phải say mê quên cả lối về, thảo nào mấy cô bé nữ sinh trong trường lúc nào cũng bàn luận về cậu ta, cứ đến giờ nghỉ giải lao là chụm năm chụm ba lại rù rì líu ríu không ngớt. Nhưng kể từ khi cô bắt đầu nhận dạy lớp cậu ta thì không thấy cậu lên lớp học tiết nào cả.

“Xin chào, tôi là...”

“Cô giáo Thanh Hà?” Cậu thiếu niên bật cười đồng thời nhanh chóng lia mắt quan sát cô từ trên xuống dưới, rồi mới lùi lại vài bước vươn tay ra mời cô vào nhà, “Em nhận ra cô.”

“Em biết tôi?” Đột nhiên Thanh Hà thấy ngạc nhiên vì cô vẫn chưa chính thức gặp mặt cậu thiếu niên trước mắt này.

Bạch Nhất Ngạn nói, “Cô là cô giáo vừa xinh đẹp lại có học thức cao nhất trường bọn em, từ phương xa đến hồi năm ngoái. Mấy bạn học có nhắc với em nên em mới nhớ kỹ như vậy.”

Thanh Hà bối rối cúi đầu, vô tình để rơi vài sợi tóc rũ xuống vai.

Sau khi vào cửa mới thấy căn nhà bên trong rất lớn, trên giá treo hàng loạt dây bắp ngô, trên bàn còn đang ngâm đồng quần áo trong nước xà bông. Thanh Hà liếc mắt nhìn rồi dịu dàng hỏi, “Em ở một mình sao?”

Bạch Nhất Ngạn thân nhiên gật đầu, nhảy thoát lại ghế quơ đồng quần áo ôm gọn trong tay. Động tác cực kỳ mau lẹ làm cô hoa cả mắt.

Trước khi đến, cô vốn định gặp phụ huynh cậu ta để nói chuyện. Giờ như thế này, làm cô không biết phải mở lời như thế nào.

“Cô giáo khát nước không? Vào uống bát nước nhé.”

Thanh Hà do dự một hồi rồi cũng theo cậu ta vào trong. Từ lúc mở cửa đến hiện tại thái độ của cậu ta đều rất chân thật hiền hòa, điều đó có phần ngoài dự đoán của cô. Cô vốn nghĩ, học sinh cá biệt lúc nào cũng trốn học như thế nhất định sẽ rất khó trị, trong lòng đã nghĩ sẵn đủ các lời lẽ nhỏ nhẹ để khuyên răn, nhưng bây giờ cô lại có cảm giác bất lực mất phương hướng.

Trong nhà rất sạch sẽ, cũng rất sáng sủa.

Vào cửa chính là phòng khách, phía bên trái có hai gian phòng ngủ, một gian có cánh cửa gỗ màu đỏ đóng kín, bên phải là nhà vệ sinh cũng khép chặt, lối đi giữa nối dài xuống sâu bên dưới được xây bằng xi măng, nhìn từ ngoài vào hình như đó là nhà bếp, bên phải cửa ra vào phòng bếp còn có một cánh cửa nhỏ khóa lại bằng thanh sắt.

Nhất Ngạn mời cô vào căn phòng đầu tiên phía bên trái.

Căn phòng vừa phải không lớn không nhỏ, vách tường chung quanh sạch sẽ trắng tinh, dưới bệ cửa sổ sát vách tường có kê một bàn làm việc và giường ngủ, căn phòng sạch và trống trải không giống như có người đang ở.

Thanh Hà vuốt xuôi tà váy dài rồi ngồi xuống ở đầu mép giường.

Bạch Nhất Ngạn ngồi trên chiếc ghế đối diện cô, “Cô giáo tìm em có chuyện gì không?”

Giọng điệu cậu khi nói chuyện rất tự nhiên như đang trò chuyện thông thường, Thanh Hà ngần ngừ nói, “Nhiều ngày rồi em không lên lớp... em có gặp phải khó khăn gì không?”

Bạch Nhất Ngạn nghe xong ánh mắt cực nhanh quét qua tia ranh mãnh, sau đó rũ mắt cụp mi im lặng.

Thấy cậu ta không nói gì, Thanh Hà càng suy đoán lung tung... còn nhỏ như thế đã phải sống một mình, không biết cha mẹ em ấy có ở cùng hay không? Cô thấy xót xa thương cảm nhưng không biết làm sao an ủi cậu ta, chỉ đành nói, “Mặc kệ như thế nào, em cũng phải nhất định đến trường, có gì khó khăn thì nói cho cô biết, cô là cô giáo của em, vì vậy bằng mọi cách cô nhất định sẽ giúp em.”

Bạch Nhất Ngạn im lặng nghe cô nói xong, cậu lại từ từ mỉm cười một cách thân thiện.

Thanh Hà thấy kỳ lạ nên hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì, cảm ơn cô giáo.” Bạch Nhất Ngạn nhỏ nhẹ nói.

Thanh Hà cũng không nghĩ gì nhiều, kế tiếp lại dặn dò cậu một số việc, nhất là nhắc đi nhắc lại thứ hai này cậu nhất định phải đi học, sau đó chào tạm biệt cậu ra về. Nói cho cùng, tuy cô là cô giáo của cậu nhưng tính ra giữa hai người cũng không thân quen gì cho lắm.

Lúc ra cửa, cô bỗng khựng lại đứng ở hành lang, theo bản năng hít hít mũi, có phần không chắc hỏi, “Nhất Ngạn, chỗ của em hình như có đồ gì bị sét phải không, sao cô nghe như có mùi sắt rỉ sét hay sao ấy?” Mà dường như còn có tiếng ‘tách tách’ văng vẳng đâu đó nữa.

Cô nhíu mày nhìn chung quanh xem xét, hai hàng lông mi đen nhánh đối lập với da thịt trắng ngần như tuyết chớp chớp vài cái, còn theo thói quen vuốt một lọn tóc bên má ra chiều suy nghĩ.

Đáy mắt Bạch Nhất Ngạn thoáng qua ý cười sâu xa khó hiểu.

Ban này không để ý, giờ nhờ ánh sáng mới phát hiện hóa ra đó là một cô giáo còn rất trẻ mà còn rất đẹp nữa. Hèn gì thằng Vương mập ngồi cùng bàn kia suốt ngày cứ kể lể bên tai mãi, mỗi lần nhắc tới cô giáo này là hai mắt tên nọ sáng rực. Nghe nói cô ta đến từ thành phố lớn ở phương Bắc hồi nửa năm trước, không biết lý do vì sao lại chuyển về vùng quê hẻo lánh này.

“Có thể là đường ống thoát nước bị gỉ sét thôi à, một lát em sẽ đi xem xem thế nào.” Bạch Nhất Ngan mỉm cười nói.

Thanh Hà nghe vậy đành thôi, sau đó dặn dò thêm, “Vây em nghỉ ngơi cho khỏe, nhớ xem lại hết những bài tập em bỏ trống trước đó, có gì không hiểu thì liên hệ cô. Tuần sau trường có buổi trắc nghiệm, em nhớ chuẩn bị nhé.” Cô viết lại địa chỉ vào giấy rồi đưa cho cậu, “Cần giúp gì cứ nói với cô, đừng tự gánh một mình. Nhớ thứ hai nhất định phải đi học đó, biết không?”

Bạch Nhất Ngan lịch sự gật đầu, còn đưa cô ra tận đến đầu ngõ.

Thanh Hà từ từ đi xa, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại dần khuất nơi đầu ngõ con hẻm. Tính cô xưa nay tương đối bảo thủ, trên người đang mặc váy dài tận đến chân, một màu trắng tinh chỉ điểm xuyết một chút màu tím nhạt ở góc nhỏ tà váy, dưới làn gió thổi hây hây để lộ ra đôi giày xăng-đan tót dây, hình ảnh đó tựa như cánh hoa phất phới bay bay trong gió giữa bầu trời trong xanh quang đãng.

Bạch Nhất Ngan đứng ở ngưỡng cửa nhìn theo cho đến khi bóng lưng cô hoàn toàn biến mất mới từ từ đóng cửa lại đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 3: Gặp cướp

Edit: TieuKhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Ra khỏi ngõ nhỏ đi lòng vòng, quẹo thêm mấy hẻm nữa thì ra đến khu phố náo nhiệt.

Hai bên đường đều là những quán xá kiểu cũ mái cong bốn góc, lớp sơn màu đỏ phía trên đều bị trầy xước bong tróc, mái ngói màu đen, khung cửa sổ màu đỏ, thêm bậc thang được xây từ những viên đá vụn màu xanh, trước cửa mỗi căn nhà còn treo đèn lồng màu đỏ rất lớn, cả khu phố đều mang chút phong cách cổ xưa.

Từ giao lộ đi thẳng về phía trước, những tòa nhà thấp thoáng nhấp nhô giữa biển người xuôi ngược, tầng tầng lớp lớp kéo dài đến tận cửa một ngôi miếu dần dần bị bao trùm bởi làn khói xanh. Trên phố mây đưa nhóc cảm pháo hoa tung tăng nô đùa, người lớn thì đuổi theo phía sau kêu la í ới.

Cậu tập vào một quán vỉa hè ven đường.

Đó là một quán mì cóc, chủ quán là một cụ già tầm sáu bảy chục tuổi mặc áo cộc tay đang ngồi sau thêm vắt mì. Tay ông tuy vừa thô ráp sần sùi nhưng lại vô cùng khéo léo linh hoạt, một đồng mì nho nhỏ trước mặt vậy mà chỉ mất vài phút đã hoàn thành. Bạch Nhất Ngan thấy hơi thú vị, sẵn đang tắc đường nên cũng dừng lại xem một lúc.

Bên cạnh bỗng vang lên giọng nói nhỏ nhẹ non nớt, ngoảnh đầu nhìn sang mới thấy là một cô bé tầm sáu bảy tuổi tóc tết thành hai búi sừng dê, hai mắt thêm thường nhìn người đang vắt mì.

Bạch Nhất Ngan khẽ mỉm cười rồi móc tiền ra mua một bát mì thịt heo cho cô bé.

Gương mặt ngây thơ đơn thuần của cô bé vừa tỏ ra vui mừng vừa cảm động không thể diễn tả bằng lời, “Em cảm ơn anh đẹp trai!”

“Đeo miệng thật.” Bạch Nhất Ngan cười kéo kéo búi tóc sừng dê của cô bé, nhìn cô bé làm cậu chợt nhớ tới cô em gái mà lúc nhỏ vẫn hay nhí nhảnh xí xọn lẻo đẻo theo sau đuôi mình, cô em gái mà bị cậu trêu đùa còn tôn sùng cậu như anh hùng, lòng cậu liền cảm thấy mềm mại và ấm áp vô cùng.

Cậu đưa tay vuốt vuốt tóc cô bé. Cô bé ăn xong còn vuốt vuốt bụng ngẩng đầu nhìn cậu nói, “Còn đói...”

Bạch Nhất Ngan quay đầu nhìn lại thấy bên kia đường có hai quán ăn vẫn đang mở cửa và đều được dựng bằng ván gỗ ép, nhìn na ná như mấy quán rượu thời xưa. Cậu dẫn theo cô bé đi về phía đó, nhảy mấy bước lên bậc tam cấp rồi kêu bát mì.

Bát mì nóng hôi hổi ngay lập tức được bung lên bày ra trước mặt, cậu móc khăn ra lau đĩa lại cho thật sạch, sau đó gấp lên một đĩa rồi dùng đầu đĩa cuộn lại như kiểu ăn mỳ ý, thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng cô bé.

Cô bé có vẻ đã bị bỏ đói lâu lắm rồi nên vừa thấy liền ăn ngấu nghiến.

“Từ từ thôi.” Cậu thấy cách ăn của cô bé rất đáng yêu, hàm răng nhỏ cắn nhẹ đôi đĩa làm bàn tay đã quen cầm dao súng như cậu thấy hơi run run.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ thật lớn, cửa sổ thủy tinh trên lầu hai ở cửa hiệu vàng bạc đối diện xéo vỡ vụn nát bấy, lửa lớn bùng phát mãnh liệt, đồ rực cuộn cuộn ngùn ngụt y hệt như mấy cánh kỹ xảo trong phim điện ảnh. Mấy tên cướp cầm súng đang nhanh chóng nhảy xuống từ mái ngói đen cao vút của cửa hàng, trong tay còn bắt cóc phụ nữ và trẻ con để làm con tin khiến đường phố bỗng chốc hỗn loạn thành đoàn.

Mọi người tranh thủ bỏ chạy hết về phía cửa miếu, tình huống giẫm đạp chen chúc nhau mất phương hướng.

Bạch Nhất Ngạn cũng dẫn theo cô bé len lỏi vào dòng người. Tốc độ của cậu rất nhanh, kỳ lạ nhất chính là mỗi lần hễ có ai bên cạnh muốn đụng cậu thì cứ như có một sức lực vô hình ngăn cản lại vậy.

Vất vả chạy đến cửa miếu, ai nấy giành giật nhau tuôn vào hai bên cửa hông của ngôi miếu, không gian nhỏ hẹp bỗng chốc đông nghịt người. Bạch Nhất Ngạn ôm theo cô bé tiến vào phía trong góc nhỏ của ngôi miếu, vừa lúi vào liền đụng phải vật gì đó mềm mềm.

Cô gái nọ cũng lúi lại phía sau vô tình va phải tấm cửa gỗ đỏ của cửa miếu, cô vuốt vuốt bả vai đau điếng, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Nhất Ngạn, “Là em sao?”

Bạch Nhất Ngạn hơi ngạc nhiên khi thấy Tống Thanh Hà, sau đó cười nói, “Cô giáo cũng ở đây sao?”

Bên ngoài mỗi lúc càng loạn hơn, nhiều người bí đường hết chỗ đi cũng trốn vào trong miếu, mong tìm một nơi để lánh nạn.

Bạch Nhất Ngạn chụp cánh tay cô kéo xuống trốn dưới bàn. Khăn trải bàn màu vàng che phủ ba góc, mỗi góc còn có tua rua phủ xuống, khung cảnh bên ngoài chấp chôn thấp thoáng trước mắt.

Tim của Thanh Hà cũng đập phồng theo nhịp động của tua rua. Dưới mặt bàn rất chật hẹp, bên cạnh còn chất một đồng pho tượng bám đầy tro bụi. Thanh Hà chỉ có thể nhích sát về phía Nhất Ngạn. Cô gái nhỏ kia đã sợ đến không dám hé môi nói gì mà chỉ biết run run trong lòng Nhất Ngạn. Thanh Hà sờ lên mái tóc rồi hôn lên má cô bé nhỏ nhẹ nói, “Đừng sợ, không sao đâu.”

Cô còn ráng mỉm cười an ủi, chớp chớp hai hàng mi dài cong vút, nhưng tay thì siết chặt đến nỗi khớp xương đều biến dạng trắng bệch.

Rõ ràng là đang sợ chết khiếp mà còn... Bạch Nhất Ngạn cười thầm trong bụng, vén tấm khăn trải bàn màu vàng lên để nhìn ra bên ngoài.

Cửa miếu bỏ hoang đã lâu không ai ở giờ bỗng chốc đông nghẹt kín chỗ, ai trốn được đều chạy vào trốn hết. Sau đó những người đang chen chúc nhau phía trước bỗng ùn ùn lùi về lại trong góc tường. Mấy tên cướp cảm súng bắt hai nhân viên nữ của cửa hàng đứng giữa sân trước cửa miếu.

Xe cảnh sát đỗ lại phía xa xa đầu ngõ, cảnh sát trang bị đầy đủ vũ trang đều rất trật tự nhảy xuống xe, sau đó men theo con phố tiếp cận hiện trường. Hơn mười cây súng tiểu liên nhắm chuẩn xác vào ba tên cướp đang đứng giữa khoảng sân rộng lớn.

Theo tình hình này, coi bộ sẽ còn bị kẹt lại đây rất lâu rồi. Bạch Nhất Ngạn trầm nghĩ rồi thả khăn trải bàn xuống.

Mấy tên cướp cùng đường chỉ đành phải lúi vào trong miếu. Tên đầu đàn về mặt hung tợn với một bên má trái có vết dao chém rất lớn chỉ súng lên trời nã một phát rồi quát tháo ầm lên, “Ai muốn sống thì lăn hết ra đây tập trung chính giữa cho tao, mau lên!”

Tiếng thét chói tai vang vọng khắp ngôi miếu, bất kể là nam hay nữ thì lúc này đều run như cây sậy ôm đầu hoang mang lo sợ.

“Nhanh lên! Mẹ kiếp chúng mày!” Tên đầu trùm khăn phía sau tên mặt sẹo xách khẩu HK-UMP 45mm hùng hổ xông lên xả đạn xối xả lên mặt đất. Từng vỏ đạn kim loại văng xuống mặt đất bắn tóe lên hàng vạn tia lửa.

Mọi người gào thét chạy nhanh đến giữa miếu, ôm chặt đầu co ro nép sát vào nhau, có vài người sợ tới mức tè cả ra quần. Trong không khí bỗng chốc lan tràn mùi khai ngậy ngậy khó ngửi của nước tiểu.

Một tên lùn rống lên mắng thật to, còn tung chân đạp ngã nhào một người đàn ông đang khúm núm sợ sệt, “Đàng hoàng một chút! Làm gì lộn xộn là tao bắn cho.”

Thanh Hà và Bạch Nhất Ngạn cũng bị đám người chen lấn lừa ra tít phía ngoài bia. Cô xoắn chặt hai tay vào nhau, ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang Nhất Ngạn, thật ngoài dự đoán của cô, thiếu niên trước mắt thần thái vô cùng bình tĩnh tự nhiên như bình thường, còn chuyển cho cô một nụ cười yên tâm.

Thanh Hà trầm nghĩ, lẽ nào cô còn thua cả một đứa trẻ con nữa ư? Nghĩ vậy nên cũng mau chóng lấy lại tinh thần, đáp lại cậu bằng nụ cười không sao.

Thanh Hà có nụ cười rất đẹp, tựa như ánh mặt trời soi rọi qua ngàn lớp mây, nụ cười rất trong lành sạch sẽ tưởng chừng như có thể xua tan cả mây mù ảm đạm, càng nhìn càng thấy thích. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh chỉ cỡ bàn tay, mỗi một đường nét đều liên kết hài hòa, nhưng cô quá mức bình dân nên vẻ đẹp không bộc lộ rõ ra, vì vậy mà người bên cạnh rất khó phát hiện ra cô là người con gái rất xinh đẹp.

Tuy đang trong hoàn cảnh nguy hiểm nhưng Nhất Ngạn lại tỉnh rụi như không có việc gì xảy ra, chống cằm nhón nhờ thưởng thức gò má gợn cảm của cô giáo mình.

Ừm... da rất trắng, eo cũng rất thon, hai tay mình nếu vòng qua ôm vào thì vẫn còn dư dả...

Giác quan bẩm sinh của phụ nữ khiến Thanh Hà cảnh giác, cẩn thận nhìn ngó chung quanh cuối cùng phát hiện ra là từ ánh mắt của Nhất Ngạn, duỗi tay sờ má mình hỏi, “Mặt cô dính gì à? Sao em nhìn cô như vậy?”

“Có dính chút bụi.” Nhất Ngạn tự nhiên vươn tay vuốt vuốt lên mặt cô giống như đang giúp cô phủi bụi vậy.

Lúc rút tay về cậu còn xoa xoa đầu ngón tay... Ô, không có dùng phấn trang điểm mà da thịt lại láng mịn như thế...

Thanh Hà thấy mặt hơi nóng lên làm gò má trắng mịn thoáng hây hây ửng hồng. Dáng vẻ mặc cỡ này của cô cứ như cô thiếu nữ mới lớn chưa biết mùi đời vậy. Nhất Ngạn cảm thấy thú vị khóe môi không kiềm được thoáng nhoẻn cười.

Bên ngoài bỗng vang lên âm thanh rất lớn, một cảnh sát vũ trang mặc áo chống đạn núp phía sau tòa nhà hô lớn, “Người ở bên trong nghe đây, lập tức thả con tin ra! Luật pháp sẽ xử lý khoan hồng, còn nếu các người khư khư cố chấp, chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp tấn công toàn diện.”

Bạch Nhất Ngạn trầm mặc ‘Đồ ngốc’.

Quả nhiên, tên mặt sẹo lập tức nã một phát súng lên trời, “Trong vòng một giờ, chuẩn bị cho chúng tao một chiếc trực thăng, cứ trễ một phút là tao giết một con tin!”

Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang đoạt lấy loa nói, “Chuyện đó không thể nào, chúng tôi không chuẩn bị được.”

Tên mặt sẹo tóm lấy một phụ nữ tóc ngắn đẩy tới cửa miếu, vừa lên cò liền bắn loạn xạ không thương tiếc. Chiếc áo ngắn tay trắng tinh của người phụ nữ nọ bỗng chốc nhuộm đỏ thành từng đóa hoa màu máu sau đó ngã xuống nằm gục trong vũng máu. Trước khi chết, cô ta mở trừng trừng đôi mắt đầy hoảng sợ, hai tay cố với ra ngoài thêm sân cầu cứu.

Lại một trận tiếng thét chói tai cùng tinh thần khủng hoảng.

Gã lùn nói, “Đừng nói nhảm nữa, nếu nửa giờ sau mà không thấy trực thăng thì bọn tao sẽ tiếp tục ra tay!”

Bầu không khí bỗng chìm trong sự im lặng chết chóc.

Mùi của khói thuốc súng rất gay mũi, thể chất Thanh Hà vốn không tốt nên khi hít phải khói thuốc súng trong thời gian dài cô đã bắt đầu thấy khó thở. Cô lao đảo một hồi rồi quẹo đầu sang bên cạnh, ngay lập tức có một đôi tay vươn ra ôm đỡ cơ thể cô. Nhờ có sức mạnh ấy mà Thanh Hà đã an toàn ngã vào trong một vòng tay lạ lẫm.

Ấm áp, vững chắc, chính là cánh tay đang ôm cô, khiến cô có loại cảm giác an toàn khó diễn tả bằng lời.

Lúc ngẩng đầu lên thì thấy Nhất Ngạn cười cười nhìn cô hỏi, “Cô giáo không sao chứ?”

Thanh Hà vội ngồi dậy tránh khỏi vòng tay cậu, càng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Cô cứ cảm thấy ánh mắt cậu như ẩn chứa sóng nước dịu dàng vô hình nào đó, nếu nhìn lâu vào trong đó có khi còn bị nhấn chìm khi nào không hay. Rõ ràng cậu ta nhỏ tuổi hơn cả cô, mà khi cười sao lại mang đến cảm xúc đến vậy?

Thanh Hà đang buồn bực không thôi thì bên ngoài lại vang lên tiếng kèn inh ỏi của đội cảnh sát.

“Người ở bên trong nghe đây, chúng tôi không lấy được máy bay trực thăng, chỉ có thể chuẩn bị cho các người một chiếc xe.”

Tên trùm khẫn kéo lên một cô gái nữa vớt ra giữa sân. Cô gái nọ bị vớt ngã lăn vài vòng ra đến tận ngưỡng cửa rồi lăn dài xuống bậc thang, mắt hôn mắt vía lồm cồm bò ra ngoài. Một viên đạn vô tình xuyên qua người cô ta nhưng không trúng chỗ hiểm, cô ta lại bò dậy và viên đạn kim loại lạnh lẽo lại tiếp tục bắn vào người cô ta. Cô ta cố gắng bò ra cửa miếu thêm chừng mười mét nữa sau đó cũng ngã gục giữa khoảng sân trống.

Vết máu kéo dài từ trong miếu lan rộng ra đến giữa sân ngoài miếu. Ai nhìn thấy cũng giật mình nổi gai ốc.

Hắn ta có ý làm vậy mà...

Thanh Hà nhìn thấy mà trong lòng cảm phần không thôi, chỉ biết cắn răng nín nhịn nhưng khóe mắt thì ngân ngấn nước, không dám nhìn tới cô gái bị bắn thành như tổ ong nằm thảm thương giữa sân miếu kia nữa.

Tên mặt sẹo lại chỉ súng lên trời bắn, “Cho các người thêm nửa giờ nữa.”

Dứt lời liền đóng sập cửa miếu lại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Giao dịch

Edit: TieuKhang

Căn phòng giờ chỉ còn một người nên càng yên tĩnh hơn so với ban nãy. Âm thanh “Tí tách, tí tách, tí tách” kia lại càng rõ ràng hơn.

Bạch Nhất Ngạn cúi đôi giày đang mang thay qua đôi giày bốt, ung dung cất bước qua đường hành lang rồi mở cửa đi vào nhà vệ sinh.

Mùi vị nồng nặc bốc lên lan tỏa khắp hành lang, chính là mùi sắt gỉ sét mà khi nãy Thanh Hà nghe thấy, nhưng không phải mùi sắt gỉ mà là... mùi tanh của máu.

Trong căn phòng tắm tối yên tĩnh, chỉ có mỗi tiếng máu nhỏ giọt xuống mặt đất rồi chảy dọc theo nền gạch ngà vàng lan dần ra tới cửa, sau đó chảy xuống miệng cống thoát nước.

Từng vết máu đỏ sẫm hòa với máu vẫn đang chảy làm cho mặt đất nhem nhuốc loang lổ, trong bồn tắm chứa đầy nước cũng bị máu nhuộm từ trong suốt biến thành màu đỏ nhạt.

Cậu bật công tắc đèn lên, không gian nhỏ hẹp bỗng chốc sáng rực. Người đàn ông nằm trên mặt đất vốn đang hôn mê cũng vì ánh sáng chói mắt làm khó chịu buộc phải mở mắt ra.

Bạch Nhất Ngạn cúi người bóp cằm người đàn ông nọ nói, “ Tỉnh rồi à, ngủ ngon không?”

Tay chân người nọ đang bị trói chặt, miệng thì dán băng keo màu đen kín mít, đôi mắt chỉ biết mở to đầy kinh hãi hoảng sợ, hai chân liêu mạng chới đạp trên mặt đất để lùi dần vào góc kẹt trốn, tránh xa cậu thanh niên kia càng xa càng tốt, như thể người trước mắt này là ác quỷ tu la đến từ địa ngục chứ không phải cậu thiếu niên điển trai phong độ như vẻ bề ngoài.

Bạch Nhất Ngạn để mặc người nọ muốn trốn đi đâu thì trốn, cậu vẫn ung dung gõ nhịp tay lên gối, cười đến mi mắt long lanh cong cong, cứ như đang nhìn một đứa bé dối hòn làm nũng vậy.

“Ông sợ gì chứ? Tôi và ông không thù không oán, tôi bắt ông đến đây chẳng qua chỉ muốn hỏi ông một vài vấn đề mà thôi. Lát nữa tôi gỡ băng keo trên miệng ông ra ông không được la lên, nếu đồng ý thì chớp mắt một cái.”

Người đàn ông tròn tròn hai mắt rồi chớp lia chớp lịa.

Bạch Nhất Ngạn cười, “Không cần phải làm quá như vậy, tôi nhìn thấy rồi.” Nói xong liền gỡ băng keo trên miệng người nọ xuống.

Người đàn ông chớp chớp đôi môi, đôi môi tê dại không còn cảm giác, thần kinh thì căng thẳng như dây đàn sắp đứt. Đến từ Đài Bắc xa xôi, ban đầu còn nghĩ đây là một nhiệm vụ thoải mái nhất từ trước tới nay, trước lúc đi còn mang tâm trạng háo hức chờ mong nhân chuyến du lịch này mà tìm mấy em trắng trẻo chân dài để tận hưởng thú vui cho thỏa thích, nào có ngờ giữa đường gặp phải chuyện xui xẻo này.

Ông ta đang ngao du trên chiếc du thuyền tới đoạn ngã ba sông Lan Giang thì bị bắt cóc, lúc đó trên du thuyền đang tổ chức một buổi đấu giá. Ông ta đã dùng mười vạn tiền Đài Loan để hốt một cô em người nội địa, bao một phòng VIP cao cấp định vui vẻ với người đẹp một đêm, bỗng nhiên ngay lúc đó đầu óc choáng váng rồi ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh. Trước khi hôn mê, ông ta chỉ uống qua ly nước trái cây mà cô gái kia đưa cho ông. Chuyện kể tiếp là bị cậu thiếu niên này mang tới đây.

“Xem ra, ông đã tỉnh táo lại không ít rồi. Vậy giờ chúng ta bắt đầu thôi.” Bạch Nhất Ngạn đứng dậy bước qua ngồi lên mép bồn tắm, dùng mũi chân từ từ nâng cằm ông ta lên nói, “Ông đến từ Đài Bắc à?”

Người đàn ông nọ gật đầu.

“Người của Lý Nhất Hùng?”

“Phải.”

“Hàng đang ở đâu?”

“Tôi... tôi không biết.” Sắc mặt người nọ trắng bệch.

“Tốt nhất nên hợp tác đi, tôi không muốn động thủ.” Cậu nhẹ giọng nói, hai tay vắt chéo khế đặt lên đùi.

Người đàn ông ấp úng nói, “Tôi... tôi thật sự không biết, thật sự... tôi...”

Bạch Nhất Ngạn thờ dãi cúi đầu, bất ngờ đập ông ta một cú ngã lăn quay, rồi nghiền ép mặt ông ta trên mặt đất. Mũi giày bốt răng cưa màu đen loại quân dụng liên tục giẫm đập lên mặt ông ta, làm da mặt ông ta đau rát như thể bị dao cưa qua cưa lại vậy.

Người đàn ông theo bản năng giãy dụa quẫy đạp, như cá đấm mình trong nước nhưng chỉ là việc uống công vô ích. Sức lực ông ta còn thua xa với thiếu niên trẻ này.

“Thật ra ông có nói hay không cũng vậy thôi. Đài Bắc, Vân Nam, Miến Điện hề ba tuyến thì kết nối hai, đó là lộ trình giao dịch xưa nay của các người, tôi hầu như đều nắm rõ hết. Giờ tôi hỏi ông, cũng sẽ cho ông một cơ hội, nếu ông chịu nói tôi sẽ giữ lại mạng cho ông, nhưng nếu ông không thành thật thì

tôi sẽ lóc từng miếng từng miếng thịt trên người ông xuống đưa cho thím Lưu bán thịt sát vách làm sủi cảo. Nhưng tôi sẽ không để cho ông chết đâu mà mỗi ngày tôi sẽ cầm máu cho ông, đợi thịt non ra lại khi đó tôi sẽ lóc tiếp vì thời gian tôi có nhiều lắm nên không vội.”

Người đàn ông nghe xong không kiềm được hai chân run lẩy bẩy nhìn cậu bằng ánh mắt không dám tin, cậu thanh niên trước mặt còn nhỏ và trẻ như vậy sao có thể phát ngôn những lời kinh hồn táng đảm đến thế?

Sau đó một mùi khai bỗng chốc xông lên, chất lỏng màu vàng nhạt từ ống quần của người đàn ông nọ tuôn ra lênh láng.

Bạch Nhất Ngạn vội rút chân lại nhảy sang một bên, “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Người đàn ông vội gật đầu lia lịa rồi nói ra địa chỉ.

Bạch Nhất Ngạn im lặng nghe xong, trước ánh mắt sợ hãi của người đàn ông nọ, cậu dùng bọc đựng thức ăn tròn vào đầu ông ta rồi quần nhiều lớp. Sau khi nhanh chóng xử lý thì thể và mọi thứ xong đầu đó mới thay bộ đồ khác rồi đi ra cửa.

Dọc theo hai bên con sông nhỏ là đường đất cao hơn mặt nước chừng hai thước, lan can bằng gỗ chạm khắc nằm chắn ngang cao tầm nửa người, trên vỉa hè để từng hàng dãy ghế dài. Đá xanh bị giẫm đạp dưới bàn chân mà không hề phát ra âm thanh nào.

Khi hoàng hôn sắp tối, ráng mây chiều lững lờ trôi phía chân trời như một tấm vải gấm nhuộm màu máu đỏ bao phủ cả dãy núi miên man nối dài phía sau con trấn nhỏ, rồi từ từ khuất dạng xa tít cuối chân trời.

Ở sâu trong con hẻm khá vắng ngay ngã ba có một khách sạn, cửa lớn mở toang, hai nhân viên phục vụ ngồi xĩa răng trên thềm cửa, còn ông chủ thì ngáp dài ngáp vắn, trên mặt bàn để ngổn ngang rượu thuốc đặc sản của địa phương. Trong phòng khách có một số người ngồi tùm nập năm tụm ba bà tám, còn lại mấy cô gái bao ăn mặc hở hang là loi ôm khách cười nói vui vẻ.

Đi qua biển người đủ mọi thành phần, Bạch Nhất Ngạn lách người lướt qua mấy cô gái muốn đến bắt chuyện, xách tay vali màu đen đi thẳng lên lầu.

Lầu hai, phòng 207.

Cậu đứng ở cửa một hồi mới vươn tay gõ hai cái. Đợi rất lâu mới thấy cửa được mở ra từ bên trong. Một gã đàn ông dáng người thấp, mũi nhọn, mắt hí, mặt mày hung tợn mặc áo ba lỗ của công nhân đứng ở ngưỡng cửa nhìn cậu dò xét. Vừa nhìn cậu đồng thời tay cũng cảnh giác vịn lên cánh cửa.

“Tôi từ Đài Bắc đến để lấy hàng đã giao hẹn.”

Gã đàn ông lùn nhìn chung quanh bốn phía như mèo rình mồi, sau đó hạ giọng nói, “Vào đi!”

Bạch Nhất Ngạn thân nhiên bước vào phòng. Căn phòng rất nhỏ, vón vện chỉ tầm chín thước vuông, giấy lót tường đã ố vàng, nền gạch phối hai màu đỏ trắng, cạnh góc tường ngoài chiếc giường ra ở giữa nhà còn kê thêm một chiếc bàn xếp bốn góc màu vàng.

Gã đàn ông lùn kéo qua cho cậu cái ghế, “Ngồi đi.”

Bạch Nhất Ngạn đẩy trả chiếc ghế lại chỗ cũ, quay đầu nhìn hấn ta cười nói, “Lúc bàn chuyện làm ăn tôi không có thói quen ngồi.”

Gã lùn đốt cho mình điếu thuốc, rồi ngậm trong miệng quay người đi vào nhà bếp pha cho cậu ly cà phê, lúc đi trở ra đặt ‘Cộp’ xuống trước mặt cậu, “Thăng nhóc, mày bao nhiêu tuổi?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

Bỗng có con mèo trắng Ba Tư từ nhà bếp dùng đình đi ra tìm theo mùi thơm rồi nhảy phóc lên bàn, sau khi ngửi ngửi tách cà phê lập tức quay đầu nhảy xuống.

Bạch Nhất Ngạn cầm ly cà phê lên kín đáo để dưới mũi ngửi mới cúi đầu nháp một hớp.

“Anh Hùng bảo mày đến à?” Gã lùn cũng pha cho mình ly sữa tươi rồi há miệng nốc ừng ực.

“Anh ấy bảo tôi tới lấy hàng.”

“Tiền đâu?”

“Vội gì chứ? Dựa vào mối quan hệ của Cao lão đại và anh Hùng thì chút còn con ấy có là gì?”

“Anh em thì cũng phải đầu đó cho rõ ràng, bọn tao chỉ là lôm côm kẻ dưới thôi.” Gã lùn lạnh lùng nhìn cậu nói.

“Đùa chút thôi, anh đừng tưởng thật đó chứ?” Bạch Nhất Ngạn nhắc cái vali đặt lên bàn. Gã lùn đưa tay muốn chạm vào thì bị cậu kéo lại, “Hàng đâu?”

Gã lùn nhả ra ngum khói rồi dùng chân dúi tắt điếu thuốc, bỏ đi vào nhà bếp một lát sau cũng xách một cái vali đi ra đặt lên mặt bàn.

“Đếm 1, 2, 3, chúng ta cùng mở ra.”

Bạch Nhất Ngạn cười, “1, 2, 3...”

Hai vali cùng lúc mở ra, một cái đầy ắp từng xấp tiền giấy; một cái thì chứa đầy những túi nhựa nhỏ đựng bột màu trắng.

Bạch Nhất Ngạn dùng đầu ngón tay chọc rách một bọc chứa bột phấn kê lên mũi người ngồi, sau đó búng nhẹ cho bụi phấn bay đi rồi cài vali lại nói, “Vây gấp lại sau nhé.”

“Cứ vậy mà đi?” Giọng nói của gã lùn vang lên ở phía sau.

Bạch Nhất Ngạn quay đầu lại cười nói, “Lẽ nào anh muốn giữ tôi lại qua đêm?”

“Tao không muốn giữ mày mà chỉ muốn đem mày đi chôn thôi.”

“Anh thật biết nói đùa đấy.”

“Ai bảo mày tao đang nói đùa?”

“Chẳng lẽ anh nghiêm túc?” Bạch Nhất Ngạn bật cười ra tiếng, “Đừng nói anh đang phát điên đó chứ?”

Gã lùn nói, “Chà lẽ mày không cảm thấy đầu rất nóng và chóng mặt sao?”

Sắc mặt Bạch Nhất Ngạn lúc này có chút hơi mất tự nhiên, chân cũng lão đảo nghiêng ngã, lùi lại hai bước chụp được cái vali trên bàn để chống đỡ cơ thể khỏi ngã. Trán cậu bắt đầu tuôn mồ hôi, đầu ngón tay cũng khe khẽ run, “Có chuyện gì? Chẳng lẽ mày muốn nuốt trọn?”

“Tao không nghe Cao đại ca nói gì ca hàng này, nhưng đúng thật hàng tao chỉ cấp cho người của anh Hùng ở Đài Bắc phải tới. Mày là người của bên nào, khai thật đi?” Gã lùn cười lạnh một tiếng, kéo vali tiến tới trước mặt mình.

“Mày đã bỏ đồ trong cà phê?” Bạch Nhất Ngạn đã thấy trước mắt mơ màng chao đảo không rõ.

Gã lùn vừa mở vali vừa nói, “Chỉ trách bản thân mày không đủ cẩn thận. Trước khi đi giao dịch, ở trên không chỉ dạy mọi chuyện phải dè dặt cẩn thận sao? Gõ cửa phải ba tiếng, hai dài một ngắn, đó là quy củ xưa nay của bọn tao khi giao dịch làm ăn.”

“Hóa ra là vậy.”

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không hề bị sốc hay bất ngờ khi bị người ta gài bẫy. Gã lùn sừng sốt quay đầu nhìn lại mới thấy kinh hãi.

Tên nhóc con hiện tại không hề hấn gì, vẫn tĩnh bơ đứng trước mặt gã, tinh thần sáng láng, sắc mặt không có chút mệt mỏi hay suy yếu nào sau khi uống thuốc cả. Khi gã ta còn chưa kịp có phản ứng thì trong vali đựng tiền nhanh như tia chớp vọt ra vật màu đỏ sáng bóng phóng thẳng vào trán gã. Sau cơn đau chói choáng, cơ thể gã từ từ tê dại rồi đổ ập xuống đất.

Bạch Nhất Ngạn thông thả bước đến trước mặt gã, chống tay lên gối từ từ ngồi chồm hổm xuống, vô cùng hứng thú nhìn gã dùng tay bịt chặt cổ họng mình như cá trên thớt đang vùng vẫy chờ chết.

Miệng gã lùn sùi bọt mép, trán nổi đầy gân xanh, hai chân thì liên tục giãy dụa chới vấp.

“Có phải rất khó chịu và chỉ muốn được chết ngay lập tức không?” Bạch Nhất Ngạn cười rồi tắc lưỡi tỏ ra thương cảm, cậu cong tay gõ xuống đất mấy tiếng có tiết tấu, vật màu đỏ sáng bóng kia từ trong góc lẩn tẩn bò trở về trườn lên cánh tay cậu quấn lại thành nhiều vòng.

Gã lùn ráng rướn cổ lên nhìn, lúc nhìn mới hay... thì ra đó là con rắn hổ mang có hình dáng hoa văn đỏ vàng.

“Sớm biết mấy người sẽ có chiêu trò mà, tên kia có lẽ biết mình cách cái chết không xa nên sẽ không ngu dại gì đi nói thật cho tôi biết, nên tốt nhất tôi chỉ đành chuẩn bị kỹ càng một chút.” Bạch Nhất Ngạn dịu dàng vuốt ve đầu rắn và nói, “Mùi trong cà phê nồng tới nỗi mèo nó nghe cũng phải đi ra, chẳng lẽ tôi không ngửi được ư?”

“Mày muốn sao?”

Bạch Nhất Ngạn khẽ mỉm cười, “Nếu giết mày, e rằng không có chỗ để xử lý thi thể.”

“Vậy thì thả tôi đi, tôi chỉ là tay sai ở trên báo sao làm vậy thôi, tôi cũng không biết gì hết nên sẽ không khai ra đâu!”

“Tôi không thích lưu lại mầm tai họa. Có câu nói nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Sau khi giết mày rồi thì đem xác mày chôn vào tường luôn là xong, chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không ai phát hiện ra.”

“Tao nói mẹ mày đồ chó, thằng nhóc chết tiệt, tiền sư bố nhà mày!” Gã lùn như bị điên rồ lên mắng chửi.

Tâm trạng Bạch Nhất Ngạn có vẻ như rất tốt, đi đến bên giường cầm một cái gối từ từ đè lên đầu gã, sau đó nhanh chóng xử lý luôn thi thể. Tiền trong rương bị cậu châm lửa đốt từng tờ từng tờ, tàn tro cũng được cho hết xuống đường cống thoát nước. Rất nhanh, mọi thứ trong phòng đã khôi phục lại

như ban đầu.

Không có ai ngờ rằng, từng có một tên xì ke chết ở đây, lại càng không có ai nghĩ đến, xác của kẻ đó còn bị vùi lấp đằng sau tấm bê tông cốt thép trong phòng.

Thời gian ngắn sau, nếu có bị phát hiện cũng không sao, khi đó cậu đã xuất ngoại rồi. Ở lại nơi này cũng không còn bao lâu nữa.

Mỗi lần Lý Nhất Hùng giao dịch vận chuyển hàng đến Miền Điện đều sẽ ở Vân Nam cùng người của Cao lão đại chuyển tiếp giao nhận. Về mặt chi tiền và xuất hàng thì vẫn theo quy cũ chưa từng thay đổi. Cậu đã suy tính, cân nhắc kỹ lưỡng suốt mấy ngày mới chọn được ngày tốt là hôm nay để ra tay. [#TK: he he nhờ vậy mới gặp được ai kia đó]

Trước khi ra cửa, Bạch Nhất Ngạn lấy hàng trong rương pha ra cho hơi sệt rồi chiết vào bình sữa tươi, nhân tiện nhìn luôn giờ ở đồng hồ trên cổ tay.

Chín giờ rồi. Sắc trời bên ngoài đã tối hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 4: Nguy hiểm

Edit: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Bầu không khí giờ đây tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Nhóm con tin ôm đầu ngồi xõm trên mặt đất, không ai dám thở mạnh.

Thanh Hà ôm cô bé mà thấy tay chân lạnh buốt, nhưng vẫn khoắc tay lên vai cô bé an ủi. Cô bé đã quá hoảng sợ nên chỉ vùi mặt trong ngực cô chứ không dám thò đầu ra.

Nhất Ngạn nhìn chung quanh một lượt thấy mọi người đang trong con khủng hoảng bất an.

Ba tên cướp đứng lâu thấm mệt nên ngồi xuống chỗ cạnh bàn thờ nghỉ xả hơi. Tên mặt sẹo thô lỗ vứt cây súng xuống, vờ tay bóc cái bánh bao chay trong đĩa đồ cúng há to miệng ngọam một cái rồi nhai ngấu nghiến.

“Phụt” Miếng bánh bao chay phun ra vương vãi ra đất, hấn ta chửi mắng ầm ĩ, “Mẹ nó, bánh gì mà cứng còn hơn đá nữa?”

Tên trùm khăn bước qua, “Đại ca, bỏ đi, chúng ta ngày thường cũng ăn mấy thứ này mà, thôi kệ đi...”

“Ngậm họng đi!” Tên mặt sẹo trừng mắt liếc hấn một cái.

Tên trùm khăn lập tức ngậm miệng lại.

Thời gian nửa tiếng nhanh chóng trôi qua, bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng còi. Tên mặt sẹo kéo một phụ nữ tới chắn trước người rồi đá văng cánh cửa miếu ra, giữa hiện trường mấy cảnh sát vũ trang đã chuẩn bị súng vác vai, đạn lên nòng sẵn sàng chống trả với bọn chúng. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng “loa loa loa”.

Lần này đổi qua đội trưởng Trần Kiện Phong cầm loa nói, “Máy bay trực thăng đã chuẩn bị sẵn sàng, xin mau sớm thả con tin ra.”

“Bớt nói xàm đi, giờ cho trực thăng đến đổ ở tầng lầu cao nhất đi!” Tên trùm khăn xách súng chia vào những con tin ngồi trên đất, lừa tất cả mọi người như lừa vịt ra phía ngoài. Gã lùn cũng xách súng đứng giữa hai con tin để phòng ngừa không may cảnh sát vũ trang bắn mình.

Ba tên cướp kẻ kẻ kiểm kẹp con tin đi qua khoảng sân, sau đó tiến về phía khu buôn bán ở hướng Đông.

Con đường nhỏ hẹp chỉ rộng tầm bốn năm mét, hai bên đường cửa hàng mọc san sát nhau, cách con đường ấy không xa có tòa cao ốc ba tầng nằm giữa một cửa hàng bách hóa tổng hợp và một tòa văn phòng, chung quanh còn có vài cái tháp và đất trống của người dân bỏ hoang.

Ba tên cướp đã gần đến cửa hàng bách hóa tổng hợp kia.

Hon mười cảnh sát nép người sau xe và nương theo vật cản hai bên đường để tiếp cận những kẻ bắt cóc.

Nữ cảnh sát Ngưu Ly nói với đội trưởng Trần Kiện Phong, “Đội trưởng, nếu để bọn họ vào được tòa nhà đó, chúng ta sẽ rất khó tóm được bọn họ.”

Trần Kiện Phong đang rối rắm như đầu nên tức giận nói, “Chứ có thể làm sao? Chẳng lẽ mặc kệ con tin bị bắn chết? Nếu để tin này truyền ra ngoài thì

chúng ta còn đứng nổi trong ngành nữa hay không?”

Nguru Ly nói, “Nhưng cũng đã có người chết rồi. Cho dù chúng ta không nổ súng thì báo chí cũng sẽ đăng tin, chỉ bằng cứ quyết định hy sinh bắn chết hết đám cướp này đi, như vậy còn có thể cứu được nhiều người khác. Nếu để cho bọn cướp rời đi, một khi tiến vào địa phận Miền Điện thì sẽ không thể khống chế được bọn chúng nữa, nếu cấp trên đổ trách xuống chúng ta cũng vẫn bị kỷ luật mà thôi. Huống hồ, để tồn thất chiếc máy bay trực thăng chúng ta cũng đảm đương không nổi, nơi đây vẫn còn trong biên giới của quân đội 119 đóng tạm. Nếu để bị mất, ngại về làm sao ăn nói với Bành tướng quân?”

Vừa nhắc tới người này, đầu Trần Kiện Phong lại muốn nổ tung. Nói tới vị Bành tướng quân này, ông ta nổi tiếng là người keo kiệt và luôn bao che khuyết điểm của mình nhất trong cả quân đội 119, tồi bại vô sỉ vốn chẳng xứng đáng làm một tướng quân chút nào, ngược lại giống kẻ lưu manh đầu đường xó chợ hơn. Lúc anh ta gọi về nội tuyến cho quân đội 119 xin giúp đỡ, vốn không ôm hy vọng gì, nào ngờ người nghe điện thoại là giọng của một người thanh niên mà anh ta không hề quen biết. Càng kỳ lạ hơn chính là, không ngờ máy bay vậy mà thật sự được điều tới.

Lúc đó rối loạn nên chưa kịp suy nghĩ, một lòng chỉ muốn làm ổn định mấy tên cướp, giờ nghĩ lại mới thấy đúng là mình đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay. Có lẽ đầu óc mình bị lừa dối rồi hay sao ấy mới đi nhận mấy việc khủng khiếp này. Trần Kiện Phong đang rầu rĩ thì tiếng súng bùng nổ ào ào vang lên bên tai.

Ba tên cướp vẫn đang tiến về phía cao ốc thì cảnh sát đột ngột nổ súng, bắn trúng vai của gã lùn. Tên mặt sẹo quyết định rất nhanh, kéo cò lên bán xả điên cuồng và kéo luôn theo mấy con tin tiến vào tòa văn phòng ba tầng.

Những con tin còn lại được một số cảnh sát đuổi tới kịp thời ứng cứu và đưa vào bệnh viện. Số còn lại lập tức tiến vào tòa văn phòng.

“Là ai nổ súng?” Trán Trần Kiện Phong nổi đầy gân xanh.

Mấy người cảnh sát đều lắc đầu.

Trần Kiện Phong quay đầu lại nhìn Nguru Ly, Nguru Ly lập tức lắc đầu, “Tôi đúng thật là có ý đó, nhưng nãy giờ tôi luôn đứng bên cạnh bên ngài mà, tôi nào có cơ hội để ra tay?”

Trần Kiện Phong chống nạnh với đầu óc trống rỗng, mồ hôi thì tuôn như tắm. Theo tình hình trước mắt thì số con tin đã chết ít nhất tám người, trách nhiệm lớn như thế sao anh ta có thể gánh vác nổi?

Tòa nhà văn phòng đã cũ kỹ, cách trang trí bên trong cũng lỗi thời bởi trải qua nhiều năm không được tu sửa.

Con đường hành lang mênh mông u tối không ánh sáng ăn thông luông tuồng về phía trước, như một cánh cửa không lồ nuốt chửng hết mọi thứ. Dọc theo đường đi sâu vào trong, lớp sơn trên vách tường đều bị bong tróc hết chỉ còn những dấu vết ô vàng dơ bẩn loang lổ nhem nhuốc. Trong số người bị bắt vào có cả Bạch Nhất Ngạn, Thanh Hà và bé gái nọ, cộng thêm hai con tin đang bị kiểm kẹp nữa thì tổng cộng có mười một người.

Gã lùn bị bắn trúng vai trái, tuy không gần tim nhưng đã bị thương khá nặng. Tên trùm khấn vừa diu gã vừa lừa đám con tin vào sát trong cùng, men theo con đường an toàn đi vào một kho hàng.

Kho hàng không lớn chỉ rộng tầm hai mươi lăm mét vuông, vật dụng chất đống lộn xộn như thể quanh năm suốt tháng không ai vào dọn dẹp, khắp nơi đều bị đóng bụi lớp lớp.

Trong kho hàng không có một cánh cửa sổ nào, chỉ có chút ánh sáng chiếu xuyên qua từ cánh cửa thông gió đang mở rộng phía bên dưới cánh cửa.

Tên trùm khấn đứng ngay cửa giúp gã lùn xử lý sơ vết thương. Tên mặt sẹo đứng bên cạnh bọn họ thì cầm súng nhắm vào đám con tin đang ngồi chồm hóm trên mặt đất.

Cảnh sát cũng chạy tới ở bên ngoài nói vọng vào mấy lời theo lệ như “thả con tin ra” này nọ. Nhưng nghe qua giọng nói thì dường như bọn họ ở cách hiện trường rất xa, từ chỗ đầu bậc thang đi vào tới vị trí an toàn này khoảng cách ít nhất cũng được mười mấy thước.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Sau khi xử lý xong vết thương, thương tích của gã lùn đã coi như tạm ổn. Có điều, nếu không lấy viên đạn kia ra sớm thì cánh tay này của gã có thể sẽ bị phế bỏ.

“Trong đám các người có ai biết chăm sóc y tế không?” Tên mặt sẹo lạnh lùng mở miệng, họng súng đen ngòm vẫn chia thẳng vào mọi người.

Không có ai trả lời.

“Đừng...” Một phụ nữ béo mập ngồi bên cạnh Thanh Hà liền ngã nhào ra đất. Sau khi co giật vài cái thì tắt thở luôn. Dòng máu nóng hổi chảy tràn qua chân nhuộm đỏ cả đôi giày ba-ta màu trắng của cô.

Thanh Hà giờ tay lên, “Tôi... tôi từng học qua một chút sơ cứu.”

“Tới đây!” Tên mặt sẹo hét lớn rồi rút cây mã tấu từ bên hông ra nhét vào tay cô. Thanh Hà hít vào một hơi thật sâu giọng run run nói, “Không có dao giải phẫu và dụng cụ y tế sẽ không làm phẫu thuật được. Và lại, tôi chỉ biết sơ cứu sơ sơ chứ không có kinh nghiệm...”

“Cầm họng đi con quỷ cái! Thằng ba nó mà chết thì đám chúng mày đừng hòng mong sống sót!” Tên trùm khăn rống to.

Thanh Hà đành phải nhận lấy con dao rồi vạch áo xem vết thương trên vai của gã lùn. Viên đạn ghim vào rất sâu, cô hít sâu một hơi nói, “Không có rượu cồn, không thể nào khử độc được.”

“Con đàn bà thúì, bộ mày giỡn với ông à?” Tên trùm khăn túm lấy tóc định đánh cô.

Nhất Ngan đứng dậy, “Đừng nên động tay động chân, vì làm thế cũng chả có ích gì đâu.”

Tên mặt sẹo cảnh giác quay nòng súng chĩa vào cậu.

Nhất Ngan cười gơ cao hai tay, “Không cần khăn trương, tôi chỉ muốn nói nếu không có rượu cồn thì có thể nung đỏ con dao để sát trùng.”

Da đầu Thanh Hà đau đến tê dại nên vội vàng gật đầu, “Đúng đó.”

Đạo lý này tin chắc rằng ai cũng biết, nhưng trong hoàn cảnh căng thẳng như thế nào còn ai đủ bình tĩnh để suy nghĩ đâu. Tên trùm khăn nghe vậy mới thả Thanh Hà miệng thì liên tục mắng chửi.

Tay Thanh Hà run run nhưng vẫn ráng gắng để mình bình tĩnh lại.

“Không có vải hả?” Nhất Ngan ung dung móc từ trong túi áo ra một chiếc khăn lông ngắn còn chưa gỡ mạc, “Hôm nay lúc ra ngoài vừa hay có mua một cái để dùng.” Tên mặt sẹo đi qua đoạt lấy chiếc khăn.

Thanh Hà nghiêng đầu hít thở rồi nhận lấy khăn mặt và con dao được nung đỏ của tên mặt sẹo đưa tới, dùng sức cắt một đường lên miệng vết thương.

Trán cô tuôn ra lấm tấm mồ hôi, thời gian lâu tới mức như thể trải qua cả một thế kỷ mới đem được viên đạn kia ra. Máu tươi tuôn xối xả cô liền dùng khăn mặt cầm máu.

Lúc còn bé, khi gia đình vẫn còn giàu có, cô giáo đến nhà dạy kèm tại nhà có dạy cô môn sơ cứu này. Mấy năm qua, những khi rảnh rỗi cô cũng hay làm công việc sơ cứu mấy ca đơn giản giúp đỡ mọi người. Trong ký ức, mỗi lần như thế chị gái sẽ sờ lên tóc cô yêu thương nói, “Thanh Hà cô công chúa nhỏ của chúng ta là ngoan nhất.”

Giờ đang ở trong hoàn cảnh này không hiểu sao cô lại chợt nhớ tới những chuyện xa xưa đó... Thanh Hà cảm thấy phần xúc cảm trời dậy khó mà kiềm nén, lòng cũng trào dâng chua xót.

“Đại ca, em ổn rồi.” Gã lùn nói với tên mặt sẹo.

Tên mặt sẹo nói, “Không thể kéo dài thêm nữa.” Nói xong đi qua cúi người nói nhỏ với gã lùn và tên trùm khăn bên cạnh điều gì đó, sau đó ba người gật đầu rồi hô to vài tiếng, kẻ tiếp lửa hết đám con tin vào phòng chứa đồ.

Cảnh sát vào cửa cầu thang từ phía cuối đường hành lang, cầm súng chĩa vào bọn họ, “Bỏ vũ khí xuống, các người hết đường thoát rồi!”

Tên mặt sẹo trực tiếp xả súng về hướng cảnh sát đồng thời kéo một con tin ra chắn trước mặt. Ba tên cướp kiểm kẹp nhóm con tin lùi dần vào cửa thoát hiểm ở phía sau, thoát thân từ cổng thoát hiểm màu vàng.

Cầu thang bên trong lối thoát hiểm vẫn còn vương vãi những mảnh miến thủy tinh vỡ vụn đỏ sẫm, Thanh Hà cùng mấy con tin bị đẩy lên hết ở tầng cao nhất. Khi đến đầu bậc thang cuối cùng thì bị cản lại bởi một tấm lưới sắt lan can, ngăn cản con đường đi lên tầng lầu.

Để xác nhận cửa ra có an toàn hay không, tên mặt sẹo cầm súng chia vào một con tin quát, “Xuống dưới!”

Mọi người đành phải lùi lại đi xuống lối thoát hiểm ở tầng cuối.

Từ trên nhìn xuống chỉ thấy được khúc cua chính giữa cầu thang chứ không thấy được tình hình thực tế ở tầng cuối cùng, trong lòng mấy con tin đều thấy lo lắng sợ hãi.

Tiếng công sắt vừa được mở ra ngay lập tức trên sân thượng vang lên tiếng vang ‘Loảng xoảng loảng xoảng’, nghe qua hình như là tiếng ngã đổ của chai lọ thủy tinh. Sau đó một mùi gì đó rất gay mũi tỏa ra từ tầng chót.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì tiếng công sắt đã nặng nề vang lên rồi đóng luôn lại.

Đầu bậc thang trở lại yên tĩnh không còn chút âm thanh gì nữa.

Một lát sau cuối cùng mọi người cũng biết nguyên nhân của sự bất an kia là gì.

Dòng chất lỏng màu vàng đục chảy xuống từ đầu bậc thang, kế tiếp là cuộn cuộn lóp lóp từng luồng khói dày đặc.

Không ngờ mấy tên bắt cóc kia lại cho đóng cửa rồi cho đổ xăng xuống từ trên cao với ý định muốn thiêu sống nhóm con tin tại nơi này!

Cảnh sát bị nhốt bên ngoài cửa thoát hiểm cũng không vào được bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 5: Trốn chạy

Edit: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Trên các cửa thoát hiểm đều có tấm chắn thủy tinh hình vuông, khi cần thiết có thể phá bỏ nó. Nhưng cửa thoát hiểm này lại là kiểu cũ nên các lối thoát hiểm đều là loại hình gắn chết.

Mấy con tin giờ như điên dại đâm đá gỗ cửa âm ỉ, có người thì quay đầu bỏ chạy xuống lầu dưới.

Đến tầng dưới họ mới phát hiện lối thoát hiểm ở đây cũng bị khóa từ bên ngoài. Có vẻ như tòa văn phòng này đã bỏ hoang từ lâu lắm rồi.

Khói đặc rất nhanh ùn ùn tràn vào lầu dưới, vì khói còn vờn quanh bên ngoài nên chưa kịp tràn lên tầng hai. Ở tầng ba thì lửa bốc lên nghìn ngút, trước mắt giờ đã không còn thấy đường để đi lên nữa, những người bỏ chạy lên phía trên mong muốn để thoát thân giờ chỉ có thể hoảng hốt chạy bừa xuống lại tầng một.

Dưới tầng một giờ cũng không còn đường để chạy nữa, sau đó mọi người cầm đầu bỏ chạy xuống tầng hầm.

Thanh Hà cũng diu theo cô bé liều mạng bỏ chạy xuống tầng dưới, bỗng đằng sau có người đập cô một cái làm cô ngã chúi nhủi trên đất. Ngọn lửa hùng hục giờ đã như quả bóng hơi căng phồng đến cực điểm, “Âm...” Một tiếng nổ tung vang dội.

Hơi nóng cuộn cuộn mạnh mẽ tấp về phía cô, Thanh Hà thấy mình sắp sửa bị ngọn lửa thiêu đốt tới nơi, khói đặc mù mịt làm cô không thở nổi, ý thức từ từ mờ hồ nhưng cô vẫn ôm chặt đứa bé vào lòng, bao bọc bảo vệ nó. Trước khi hôn mê, đột nhiên có ai đó kéo cô lên khỏi mặt đất, tay nắm chặt tay nhảy nhanh xuống bậc thang.

Hô hấp dần được thông thuận trở lại, Thanh Hà mới từ từ khôi phục lại ý thức. Trước mắt tối đen như mực, nhưng ánh lửa ở phía trên đỉnh đầu lại liên tục lan tràn không có dấu hiệu suy giảm.

Hiện cô và nhóm con tin đang cùng ở tầng hầm, lối vào cửa thoát hiểm bị chặn nên tạm thời lửa không tràn vào được, nhưng khói thì vẫn len lỏi lừa vào.

“Phải làm sao đây, giờ phải làm sao, chúng ta sắp bị chết cháy rồi!” Có người đàn ông trung niên không ngừng đi qua đi lại, rồi đột nhiên như nổi khùng lên đá vào tủ chứa đồ bên cạnh chân làm bụi bay lên mù mịt.

Bỗng có tiếng của một phụ nữ thất thanh hét lên, âm thanh ấy tưởng chừng có thể chọc thủng luôn cả nóc nhà.

Tinh thần ai nấy đều đang rất căng thẳng, như đồng cùi khô một khi bị dẫn lửa thì sẽ bùng cháy mãnh liệt. Tiếng la, tiếng hét, tiếng tức giận mắng chửi không ngừng vang vọng bên tai.

Thanh Hà cố gượng ngồi dậy ôm chặt cô bé đang bị dọa sợ đến không còn biết gì vào lòng.

“Đủ rồi!” Giữa hoàn cảnh đủ loại âm thanh náo loạn, giọng nói bất ngờ vang lên đó không hẳn lớn lắm nhưng chỉ hơi giương cao giọng một chút như thế thôi, vậy mà lại làm cho cả phòng yên tĩnh phẳng phắc.

Mọi người quay đầu nhìn mới phát hiện đó là một cậu thiếu niên còn rất trẻ, ngoại trừ dáng vẻ bất mắt kia ra thì nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng đang ở trong tình huống này mà cậu ta vẫn còn ở đó cười được, khiến mọi người không hiểu sao tự nhiên có cảm giác không lạnh mà lại phát run.

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài được một lúc, người đàn ông nọ như mất đi lý trí gào to lên, “Chết chắc rồi, chúng ta sắp bị thiêu sống rồi... ời ôi ôi...”

“Chúng ta sẽ không chết, có thể xây lên thì ắt sẽ có đường ra, có gió có không khí chắc chắn sẽ có lối ra.”

“Không... tôi muốn đi ra ngoài! Tôi không muốn ở đây chờ chết!” Người đàn ông nọ lao ra liều mạng đập cửa, thậm chí còn cố gắng nạy mở cửa.

“Bên ngoài đều là lửa, nếu không sợ chết đồng thời còn muốn hại chết mọi người thì ông cứ mở cửa đi.”

Nghe vậy, người đàn ông nọ liền dừng lại, ôm đầu chán nản dựa vào cửa rồi trượt xuống, ngồi bệt trên mặt đất.

Nhất Ngan chẳng quan tâm đến dáng vẻ vô cùng khổ sở của ông ta, giọng điệu cũng không hề thay đổi, vẫn nhỏ nhẹ nói rõ ràng rành mạch, “Khói sắp tràn vào rồi, trước kiểm vải bố chặn lại cái đã.”

Giọng nói lạnh nhạt điềm tĩnh nhưng có vẻ như rất đáng tin cậy của cậu thiếu niên đã giúp cho tâm trạng của mọi người ổn định lại phần nào.

Có người nói, “Nhưng chúng ta không có nước?”

Nhất Ngan mỉm cười, ánh mắt chuyển xuống phía dưới cơ thể anh ta nói, “Miễn là chất lỏng thì đều có thể dùng được.”

Người đàn ông nọ nghe liền hiểu ý của cậu, tuy không lâu trước đó anh ta vẫn còn là một giáo sư nho nhã nhưng với tình hình nguy cấp hiện tại thì mấy thứ như thể diện gì đó nào còn quan trọng nữa. Vì thế, lập tức cởi quần mốt dương vật ra tiểu thẳng lên quần dài đang mặc, sau đó cầm chiếc quần ướt đến tận chặn khe hở phía dưới cánh cửa. Những người còn lại cũng bắt đầu hiểu ý và làm theo y chang răm rắp như vậy.

Sau khi đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, Nhất Ngan lặng lẽ kéo Thanh Hà lùi về phía sau dãy bàn ghế chất cao nghệu.

Thanh Hà vừa định mở miệng thì bị cậu bịt miệng lại, để ngón trỏ lên môi, “Suyt...”

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời thăm thẳm kia dường như còn mang theo nét cười làm Thanh Hà cũng chỉ đành im lặng nghe theo chứ không biết nói gì thêm.

Nhất Ngan giơ tay chỉ chỉ lên đỉnh đầu rồi đón cô bé gái từ tay Thanh Hà qua, sau đó leo lên bàn bằng một tay để mượn lực nhảy lên, một chân giẫm lên ghế còn một chân giẫm lên vách tường, tận dụng khoảng cách nhỏ hẹp để trườn từ từ lên. Trông cậu không khác gì con thằn lằn, rất nhanh đã trèo lên tới nóc nhà đu trên một cây xà ngang. Cậu đặt cô bé gái sang một bên rồi dùng mũi chân móc lấy xà ngang sau đó treo ngược người xuống, “Nhảy lên, đưa tay cho em”

Thanh Hà cắn răng bò lên ghế, cố gắng vươn tay để đặt tay mình vào tay cậu.

Nhất Ngan cười cười rồi bắt chợt dùng sức nhắc cô lên.

Thanh Hà cũng học theo cách thức dùng mũi chân giẫm lên bàn và tường để cố định leo lên như cậu trước đó.

“Tốt lắm, đừng nhìn xuống, cố lên!” Cậu thiếu niên vẫn luôn kiên trì mỉm cười khích lệ đã giúp cho lòng can đảm của Thanh Hà tăng lên không ít, vì vậy cô cố cắn chặt răng tiếp tục bò lên. Chính cô cũng không ngờ, nếu đổi lại trước đây thì chắc hẳn sẽ không bao giờ cô dám làm những chuyện như thế này.

Thanh Hà đang leo được nửa chừng thì chân bỗng bị một lực mạnh kéo lại từ bên dưới...

Cô nhìn xuống thì thấy một phụ nữ trong số nhóm con tin đang tóm lấy chân cô mà như vớ được cọng cỏ cứu mạng, bà ta liếc mạng gào to, “Cứu cứu tôi, cứu tôi với, làm ơn đừng bỏ tôi lại đây!”

Thanh Hà không biết phải làm sao.

Nhất Ngan lạnh lùng quát lên, “Đá bà ta ra đi!”

Người phụ nữ hoảng sợ nhìn hai người van nài, “Đừng, đừng mà...” Bà ta cố nhón chân lên để bắt lấy bàn chân Thanh Hà.

Tiếng động ồn ào bên này đã bị nhóm người bên kia chú ý, mọi người bắt đầu ào ào chạy sang hết qua bên này.

Nhất Ngan điển tiết quát lên, “Cô muốn chết sao?”

Thanh Hà bị tiếng quát của cậu làm giật mình lập tức theo phản xạ dùng sức quẫy đạp đá văng người phụ nữ kia ra, nhờ sự giúp sức từ Nhất Ngan nên cô đã nhảy lên được xà ngang. Lên được phía trên cô liền ôm chặt thanh xà ngang, nước mắt nước mũi không nhịn được tuôn rơi tèm lem.

Nhất Ngan không có thời gian để quan tâm đến cảm xúc của cô, cậu gõ gõ trong bóng đêm, không có gì lạ xảy ra, quả nhiên đã tìm thấy được lỗ hổng.

Vậy là phía dưới tầng hầm chắc chắn có cửa thông gió, cho dù có đóng kín thì cũng sẽ chừa ra khe hở. Có khi, nhiều lúc vì để thuận tiện và tiết kiệm thời gian, nhân viên sẽ mở trực tiếp cửa thông gió từ mái nhà để dùng dây thừng treo đồ thả xuống. Cho nên, thông thường cửa thông gió đa phần sẽ được lắp đặt trên nóc nhà.

Cậu rút dao găm từ ống tay áo ra, loay hoay vài lần đã cạy được cây đinh chốt niêm phong... chút ánh sáng từ đỉnh đầu le lói xuyên qua...

Nơi đó có hai tấm ván gỗ che chắn sơ sài chỗ cửa thông gió. Nhất Ngan đẩy tấm ván gỗ ra, sau khi thăm dò một lúc mới chống tay nhảy ra ngoài. Sau đó quay đầu nói với Thanh Hà, “Đưa đứa bé qua cho em”

Thanh Hà lau nước mắt rồi bế cô bé lên chuyển qua cho cậu.

Nhất Ngan nhận đứa bé xong lại đưa tay về hướng cô, “Đưa tay cho em”

Thanh Hà đuổi tay về phía cậu.

Cửa sau khi được mở ra là một gian phòng chứa đồ ở tầng hai. Nhất Ngạn dẫn theo cô cùng cô bé nhanh chóng chạy ra ngoài. Có vẻ như cảm giác nhận biết phương hướng của cậu rất tốt, ở một nơi xa lạ mà quẹo lại vòng tới vòng lui như chỗ quen thuộc tự bao giờ, và cũng rất dễ dàng tìm được cửa ra, hơn nữa còn không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa kia.

Đó là mặt sau của sân thượng ở tầng hai.

Nhất Ngạn ôm cô bé men theo đường ống treo xuống trước rồi quay lại nói với cô, “Bò xuống đi.”

Thanh Hà nghĩ, ngày hôm nay quả thật là một ngày kích thích nhất trong cuộc đời cô từ đó tới giờ. Tận mắt chứng kiến biết bao nhiêu người chết ở trước mặt mình như thế, còn bỏ trốn trong cơn hỏa hoạn khủng khiếp kia.

Khi được tiếp với mặt đất cô vẫn không hề có cảm giác vui sướng khi được sống lại từ cõi chết mà chỉ có một loại xúc động khó diễn tả bằng lời.

Ngoảnh đầu nhìn lại mới hay tòa nhà kia giờ đã chìm trong khói lửa mù mịt. Lắm lúc cảm thấy sinh mệnh quả thật quá mong manh.

Cô bé gái sống ở khúc ngã ba phía Tây cổng miếu, nhà mở tiệm gạo. Người nhà cô bé cũng đang ngóng đợi ở cửa ra vào, khi nhận được tin con gái bị bắt cóc họ tưởng như muốn điên lên.

Sau khi thấy con mình trở về lành lặn không sao, họ cảm động tới mức muốn quỳ xuống cảm ơn Thanh Hà.

Thanh Hà thấy ngượng ngùng vô cùng, nói khách sáo vài câu liền lui đi mất bóng.

Ánh trời chiều đã ngã về phía Tây, sắc màu hoàng hôn bao phủ cả trần nhô cổ xưa giáp ranh vùng biên giới, từng tia sáng vàng óng leo lắt như trái dài cả con đường nhỏ lát đá xanh đón chân người đến.

Váy của Thanh Hà đều nhăn nhúm dơ bẩn nên cô cúi đầu sửa sang lại, lúc vén mái tóc lòa xòa trước trán ra sau mang tai, cô vô tình trông thấy cậu thiếu niên đang đứng dựa vào thành lan can ở cửa hàng bên cạnh.

Dáng người cậu in hình trên mặt đất kéo dài thành bóng mờ nghiêng nghiêng. Hai tay vòng ôm ở trước ngực.

Thanh Hà và cậu liếc nhìn nhau, giờ phút này cô thật không biết nói gì cho phải. Đây thật sự chỉ là một cậu thiếu niên bình thường ư?

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 6: Cô giáo

Edit: TieuKhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

“Sao thế cô giáo, sao lại nhìn chăm chăm em như vậy?” Nhất Ngạn sờ soạng khắp mặt mình hỏi, sau đó dứt một tay vào túi quần đi tới trước mặt cô.

Nụ cười của cậu rất thân thiện, khiến người ta không thể nào sinh lòng chán ghét cho được.

Nếu khi đó không có cậu ấy cứu cô thì có lẽ cô đã sớm vùi thân trong biển lửa rồi. Có điều, cậu thật sự chỉ là một học sinh bình thường thôi sao?

Thanh Hà không chắc lắm nhưng cô cứ luôn cảm thấy quanh cậu như được bao bọc bởi tầng lớp sương mù dập dờn mờ lung không chân thật. Đối với dạng người không thể xác định này, tốt nhất cô vẫn nên đứng xa mà nhìn thôi.

Nhưng nói sao thì cậu cũng là ân nhân cứu mạng cô, cậu đã lên tiếng gọi mà cô giả vờ làm ngơ, quay đầu bỏ đi như vậy thì thật không hợp đạo lý làm người cho lắm.

Thanh Hà mỉm cười với cậu, “Cảm ơn em đã cứu tôi, vì trời không còn sớm nên tôi phải về. Em cũng nên sớm về nhà và nhớ cẩn thận một chút, trời tối đừng nên lang thang ngoài đường.”

“Cảm ơn cô giáo lo lắng. Nhưng trời tối mà phụ nữ một thân một mình như cô đi về cũng không an toàn, để em tiễn cô một đoạn nhé.”

Vừa tính mở miệng thì cậu đã ngắt lời cô, “Đúng lúc thuận đường thôi mà.”

Gió đêm tại con hẻm nhỏ thổi vào người hơi lạnh lạnh, may mà bên đồ ở cách đó không xa, lên đồ ngồi lắc lư một hồi thì đã đến trước cửa nhà cô.

Chiếc đòn nhỏ chao nghiêng nhẹ nhàng trên mặt nước, người chèo đòn rút mái chèo móc lên thành lan can cửa nhà cô để đòn không bị sóng sánh. Thanh Hà nói cảm ơn rồi nhấc váy chuẩn bị bước qua nhưng đòn nhỏ bất chợt loạng choạng, Thanh Hà một chân còn trên đòn một chân vừa bước lên thềm cửa nên càng làm chiếc đòn nhỏ dạt xa ra và chân cô cũng mỗi lúc giang rộng ra, cứ ngỡ sẽ phải rơi xuống sông nhưng bỗng vào lúc đó từ phía sau có người ôm eo cô nhảy vọt từ thuyền lên hẳn trên bờ, cả hai an toàn đứng vững ở ngưỡng cửa.

Nhất Ngạn vịn chắc tấm ván cửa bằng một tay nói, “Cẩn thận chút.”

Mặt Thanh Hà thoáng ửng hồng nhàn nhạt, muốn đẩy cậu ra nhưng lối vào nằm sát mép mặt sông, thậm chí nước sông còn muốn tràn lên bờ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống sông ngay.

Thanh Hà luống cuống tay chân tìm chìa khóa trong túi xách nhưng càng lúng túng thì lại càng tìm hoài không thấy, cô ngượng đến mặt mũi đỏ bừng. Vất vả tìm từ túi áo rồi đến túi xách cả buổi mới thấy chùm chìa khóa.

Thanh Hà có thói quen xâu tất cả chìa khóa vào một chùm để khi cần dùng cho tiện, nhưng giờ cô lại thấy việc làm đó thật ngu xuẩn. Trời tối thế này, cô vốn không thể nhận ra cái nào với cái nào, Thanh Hà gấp đến độ đầu tuôn đầy mồ hôi, cảm thấy bàn tay đang vất trên eo mình như mang theo nhiệt độ có thể thiêu đốt người và sẽ đốt cô thành tro bụi bất cứ lúc nào.

“Cô giáo...”

“Hà?” Thanh Hà nghe tiếng gọi giật bản người nên đánh rơi luôn xâu chìa khóa vào trong nước.

Thấy cô ngơ ngác đứng đó nhìn mặt nước thất thần một lúc lâu, Nhất Ngạn không nhìn được, cúi đầu khẽ cười.

Thanh Hà cố nén giận nói, “Sao em lại thế chứ?”

“Bỏ đi, là em không đúng, cô đừng giận em nhé.”

Nhìn bộ mặt tươi cười đó của cậu mà Thanh Hà không thể nào giận nổi, chỉ đành than khẽ một tiếng với sắc mặt uể oải phiền muộn. Bây giờ làm sao đây? Chẳng lẽ cạy cửa vào nhà? Mà muốn vậy thì cô cũng phải có bản lĩnh đó mới được.

“Được rồi, được rồi. Để em giúp cô tìm lại nó.” Không đợi cô phản ứng, Nhất Ngạn nói xong liền lao đầu nhảy bùm xuống sông.

Mặt sông gợn sóng lan rộng nhiều vòng, không lâu sau thì khôi phục lại yên tĩnh như ban đầu.

Đêm khuya gió rất lạnh, mặt sông cũng tối tăm không ánh sáng như muốn nuốt chửng cả mặt nước mênh mông.

Thanh Hà lo lắng nhìn mặt nước im ắng không có động tĩnh gì. Qua rất lâu mà vẫn không thấy Nhất Ngạn trồi lên, cô hoảng sợ đến lòng bàn tay đều là mồ hôi, “Nhất Ngạn, em đang ở đâu vậy, đừng làm tôi sợ. Mau lên đi...” Giọng cô vang vọng quanh quẩn trên mặt nước, đáp lại cô chỉ có mỗi tiếng kêu gọi của chính mình.

Thanh Hà thấy toàn thân mình lạnh ngắt. Nhịp tim đập dồn dập phình phịch trong lồng ngực, sắc mặt tái nhợt như không còn giọt máu. Cuối cùng cô bụm mặt bắt lực tựa vào trên cánh cửa.

Đột nhiên mặt nước truyền đến tiếng “Ào... ào...” làm vô số bọt nước bắn lên tung tóe. Nhất Ngạn nằm ngửa trên mặt nước linh hoạt như cá bơi tới bên cạnh bờ, bắt lấy thềm cửa gọi, “Cô giáo!”

Thanh Hà ngơ ngác nhìn cậu.

Nhất Ngạn chỉ cười chứ không nói, vươn ngón tay có xỏ xâu chìa khóa lắc lắc cho cô xem. Thanh Hà vội nhận lấy rồi nói với cậu, “Em mau lên đi, làm tôi sợ muốn chết.”

Nhất Ngạn ung dung leo lên bờ.

Trong nhà Thanh Hà trang trí rất đơn giản. Sân ngoài khá rộng, sát góc tường có trồng mấy dây oải hương và cúc vàng calendula. Phòng ốc bên trong thì vừa, không lớn, giữa phòng khách đặt một bàn ăn bát tiên làm bằng gỗ lim, phía trong bên trái là nhà bếp, vào trong nữa là nhà vệ sinh, bên phải chỉ có một căn phòng ngủ duy nhất.

“Cô giáo ở một mình sao?” Nhất Ngạn nhận lấy khăn lông Thanh Hà đưa qua lau khô đầu tóc ướt sũng.

Thanh Hà gạt đầu, sau đó lo lắng nói, “Không được đâu, em làm vậy sẽ bị cảm đấy, đi tắm đi.”

Nhất Ngạn chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi, “Có quần áo để thay à? Bảo em mặc đồ của cô thì em đồng ý ngay nhưng chỉ sợ không vừa thôi.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Thanh Hà trừng mắt với cậu rồi bước ra phía ngoài phòng khách.

Nhà cửa được xây cất dọc theo bờ sông, trên mỗi cánh cửa của dãy nhà đều có một cánh cửa sắt nhỏ với hai ổ khóa, khi cần thiết có việc thì có thể thông qua cánh cửa đó để nhờ hàng xóm giúp đỡ. Đó là lối thoát để phòng chẳng may khi xảy ra hỏa hoạn, cũng tránh cho trường hợp trong nhà bị cướp

mà không thể cầu cứu ai. Có đôi khi, giữa cái tình làng nghĩa xóm nên mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau trong cơn hoạn nạn.

Thanh Hà gõ lên cửa vài cái rồi mở cái chụp dán trên cửa sổ thủy tinh ra.

Sau một lát, ở cửa ra vào cách vách xuất hiện một bà cụ hòa ái hỏi cô cần gì. Trong nhà bà cụ còn có cụ ông và ba người con trai, mối quan hệ qua lại với Thanh Hà và họ thường ngày cũng khá tốt.

Thanh Hà ngập ngừng một lúc mới ái ngại nói, “Nhà cháu có cậu em trai ở xa đến chơi, do không quen ngồi đò nên lỡ chân rơi xuống nước khiến quần áo đều ướt hết, bác có thể cho cháu mượn một bộ đồ của mấy anh bên nhà được không ạ?”

Bà cụ tươi cười nhiệt tình quay vào nhà lấy một chiếc áo cộc tay và quần đùi lưng của đứa con trai lớn đưa cho cô.

Thanh Hà nói tiếng cảm ơn xong quay đầu liền đưa cho Nhất Ngan, “Đi thôi.”

Phòng tắm hình chữ nhật tương đối nhỏ, vách tường màu xanh, cửa kiếng cũng màu xanh trong suốt, chỉ có vách tường dựng lên bằng đất cao hơn nửa người được lát gạch trắng theo kiểu địa phương. Nhất Ngan nằm trong bồn tắm mà không có mở đèn.

Hoàn cảnh lờ mờ tối, chút ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua chiếu lên tấm kính thủy tinh mờ đục khiến trái tim cậu lúc này bình tĩnh đến lạ thường. Tay cậu lượn lờ trong bồn nước rồi vốc một vốc nước hắt lên mặt, mặc cho dòng nước chảy tràn khắp gương mặt, khiến tầm mắt cậu mơ hồ không rõ.

Trên hàng mi đen nhánh cũng ướt đẫm nước. Cậu giơ bàn tay rồi ngẩng đầu lên nhìn, lòng bàn tay dường như vẫn còn cảm nhận được cảm giác mềm mại của vòng eo kia. Có một loại khiêu khích không tên len lỏi bước vào lòng cậu, một loại dục vọng cuộn cuộn nẩy nở căng phồng trong lồng ngực mà cậu không thể nào kiềm hãm được.

Thanh Hà đợi ở bên ngoài mãi lâu vẫn không thấy cậu đi ra, vừa định đưa tay gõ cửa thì cửa đột nhiên bật mở ra từ bên trong.

Cậu thiếu niên để trần nửa người trên, nước theo mái tóc nhều giọt nhỏ xuống vòm ngực rắn chắc.

Thanh Hà vội quay đầu đi, nổi giận nói, “Sao em không mặc áo?”

Nhất Ngan mỉm cười, một lần nữa đóng cửa lại. Đến khi mở cửa lần nữa thì trên người đã tề chỉnh với chiếc áo ngắn cộc tay.

Nhà chỉ có mỗi một phòng, Thanh Hà đành phải ở bên ngoài nhường chiếc giường gỗ giản dị cho cậu. Cô vừa trải chăn mềm cho cậu vừa nói, “Ban đêm gió lạnh, ngủ cẩn thận đừng đá chăn mềm.”

Nhất Ngan lẳng lặng nghe cô nói xong, đợi lúc cô gần đi cậu đột nhiên nói, “Có mấy bài tập về nhà em không hiểu lắm, có thể hỏi cô giáo không?”

Tuy có hơi ngạc nhiên nhưng Thanh Hà vẫn ôn hòa cười cười, “Đương nhiên là được rồi.”

Đèn để bàn trong phòng nhanh chóng được bật sáng.

Thanh Hà lấy sách vở ra đặt trước mặt cậu, trên sống mũi mang kính gọng mỏng. Nhất Ngan nhấc ghế ngồi xuống bên cạnh cô, ngoài mặt thì nghe cô kiên nhẫn trình bày nhưng ánh mắt thì cứ thỉnh thoảng rơi vào nơi cổ áo cô. Tắm xong cô mặc áo cotton trắng và váy ngủ, cổ áo không thấp nhưng từ góc độ của cậu mà nhìn sang thì hoàn toàn thấy hết phong cảnh xinh đẹp như ẩn như hiện bên trong.

Hai bầu ngực trắng muốt bị áo ngực quấn chặt ghim sát vào nhau, không chừa một khe rãnh nào dưới ánh đèn sáng rõ, bầu ngực săn chắc đội lên như hai bánh bao nhỏ. Có thể tưởng tượng, nếu được sờ nắn trong tay chắc sẽ rất mềm mại.

Nhất Ngan xoa cằm nghĩ ngợi, hai mắt mơ màng sắp cong thành vòng bán nguyệt luôn, tia sáng trong ánh mắt cũng chập chờn bất định.

“Đại khái là như thế, cần phải dùng công thức này...” Đợi cả buổi vẫn thấy cậu im re, Thanh Hà hơi gắt giọng hỏi, “Nhất Ngan, em đang ngủ gục sao?”

Nhất Ngan giật mình nhưng mặt vẫn không đổi sắc nói, “Đâu có ạ? Em vẫn đang nghe cô nói đây.”

Thanh Hà thấy cậu không tập trung nghe mình nói nên đem sách và tập chuyển qua trước mặt cậu, “Vậy em hãy làm bài tập này đi.”

Nhất Ngan nhận lấy bút rồi nhìn thoáng qua, sau đó đặt bút xuống hí hoáy viết. Thanh Hà thấy cậu đã làm xong liền đẩy đẩy gọng kính trên mũi rồi kéo về quyển tập xem lại.

Hoàn toàn chính xác, chẳng những vậy mà cậu còn liệt kê ra hàng loạt cách giải đề khác nhau. Thanh Hà thật không kiềm được mà nhìn cậu bằng ánh mắt khác.

Khoảng cách gần như vậy, có thể nhìn thấy rất rõ gò má tròn lúng lúng nhụ nhụ không hề có một lỗ chân lông nào của cô. Gương mặt tuy xinh xắn nhưng hai bên má thì hơi phính ra một chút, nhưng rất mượt mà dễ thương. Mái tóc đen nhánh rủ trước vầng trán, đôi mắt không lớn cũng không nhỏ, có hình có dáng rất sắc nét, mỗi khi nhìn cái gì cũng hơi ngó ra cộng thêm dáng vẻ dịu dàng mảnh mai kia nữa, thật khiến người ta không kiềm nổi, chỉ muốn lột sạch quần áo cô ra sau đó đặt dưới cơ thể rồi hung hăng chà đạp mà thôi. Nghĩ thế nên nụ cười trên môi Nhất Ngan càng thêm thâm thúy sâu xa.

Có lẽ do trực giác bản năng của phái nữ, Thanh Hà đột nhiên rút cổ ngồi xích vào phía trong một chút, lật sách sang trang khác định tìm một đề bài mới.

Bỗng nhiên toàn thân cô chấn động. Sau đó cúi đầu nhìn xuống...

Dưới ánh đèn lò mờ sáng, bàn tay thon dài với từng khớp xương rõ ràng đang nhẹ nhàng đặt lên đùi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 7: Ác ma

Edit: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Chiếc váy chỉ dài đến đầu gối nên khi ngồi sẽ bị giựt lên tới đùi. Tay cậu vừa vặn đặt lên ngay vị trí giữa váy và đầu gối, hoàn hảo không xô dịch.

Bắp đùi thon thả không dư miếng mỡ thừa hay thịt dư nào mà rất trơn láng nhẵn mịn, cảm giác thật không tồi. Nhất Ngạn vẫn ung dung vuốt ve men theo đường cong giữa hai chân từ từ vuốt ngược lên phía trên.

Đây chính là ‘vùng cấm địa’ của phái nữ.

Thanh Hà rất nhạy cảm, đôi môi đỏ mọng không dần được tự nhiên hé mở, tiếng rên khẽ như mèo con ngâm nga trong đêm khiến chính bản thân cô cũng hoảng sợ giật bắn người. Bàn tay man mát lạnh lạnh, lúc lòng bàn tay hơi chai sần từ từ lướt qua da thịt mềm mại của cô khiến cô có loại cảm giác thật khó nói nên lời, cứ như có hàng vạn con kiến đang bò ngang qua gặm nhấm trái tim cô.

Hơi thở âm ẩm phả lên cổ làm cô thoáng ngẩn ngơ, thần thờ, có thứ gì đó bút rứt đang bủa vây lấy vành tai cô. Sững sờ một hồi lâu, Thanh Hà mới nhận ra... đó chính là đầu lưỡi của cậu.

Cô ngỡ ngàng, toàn thân cứng đờ không nhúc nhích nổi.

Tay còn lại của Nhất Ngạn đặt lên vai cô, chậm chậm vuốt ve với sức lực vừa phải, không mạnh không nhẹ, miệng thì ngâm vành tai cô dịu dàng liếm láp, dùng đầu lưỡi vờn tới vờn lui. Chân tay Thanh Hà đều mềm nhũn như bún, trước mắt chỉ còn là một mảnh mơ hồ, giờ khắc này cô mới thấu hiểu được cái cảm giác gọi là thân bất do kỷ.

Vừa râm ran mà lại thoải mái, còn lâng lâng và có chút tê dại...

“Buông... buông cô ra đi...” Giọng Thanh Hà mềm nhũn không có chút sức uy hiếp nào. Cô rất khó chịu nhưng không hiểu sự khó chịu đó là bắt nguồn từ đâu.

Đôi môi nóng hổi như lửa của Nhất Ngạn dán sát bên tai cô, “Cô thật muốn em buông ra sao?”

“Thả... Thả cô ra đi... xin em đó.” Thanh Hà đã sắp khóc tới nơi.

“Cô giáo thật đáng yêu.” Nhất Ngạn véo cằm cô rồi đặt ngón tay lên môi cô, cười cợt nói, “Sao cô không lãng mạn gì hết vậy? Đừng nói cô còn nai tơ trinh trắng chưa biết gì đó nhé?”

“Em nói bậy bạ gì vậy?” Tiếng ‘cô giáo’ ấy đã khơi dậy toàn bộ sự xấu hổ và lòng hổ thẹn trong cô, cố nhịn sự khó chịu để đẩy cậu ra rồi trốn sát vào trong góc tường. Cô bắt lực vòng tay ôm chặt vai mình chỉ ra hướng cửa, “Đi ra ngoài!”

“Muốn em ra ngoài?” Nhất Ngạn đi lẩn quẩn quanh cạnh giường cười cười nói, “Cô chắc chứ? Rõ ràng mới vừa rồi cô cũng rất thích kia mà.”

“Em... thật vô liêm sỉ, rõ ràng là em...”

“Em thế nào hả?” Nhất Ngạn nhìn cô cười hỏi, “Em đã làm gì cô vậy?”

Thanh Hà bị nghẹn đến nói không nên lời, mặt đỏ rần rần.

Thấy Nhất Ngạn cất bước đi về phía mình Thanh Hà vội lớn tiếng nói, “Em không được qua đây!”

“Cô bảo em đừng qua thì em sẽ không qua ư?” Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày nói, “Con người em xưa nay không thích bị người ta xỏ mũi dẫn đi đâu, nếu kẻ đó muốn em đi hướng Đông thì em sẽ đi hướng Tây, còn nếu bảo em đi về phía trước, khỏi cần nói chắc chắn em sẽ đi lùi về phía sau.” (#TK: ha ha pò tay với thằng nhóc này)

Thanh Hà sững sờ một thoáng rồi nói, “VẬY... vậy em qua đây đi.”

Nhất Ngạn cười sảng sặc không thể ngừng nổi, “Cái này... là tự cô kêu đó nhé.” Động tác của cậu cực kỳ nhanh, kéo tay cô để hướng lên đầu giường. Thanh Hà hoảng hồn la hét ồm ồm, hai tay bị giữ chặt ở phía trên cổ định bằng tư thế giao nhau tạo thành hình chữ thập làm cô sợ đến khóc thét lên.

“Gọi to lên đi, càng nghe tiếng phụ nữ kêu gào thì em càng hưng phấn vô cùng.” Cậu nói xong ngược đầu cười to, trong mắt dâng trào tia lửa đỏ ngầu, bàn tay to lớn cứng rắn như sắt thép dễ dàng chặn lại hai chân đang không ngừng giãy dụa của cô.

Đôi chân trắng muốt, thon thả, tinh tế, chỉ mới sờ soạng dạo đầu như vậy thôi mà đã thấy có loại khoái cảm vô hạn xông thẳng lên não rồi.

Có thể tưởng tượng, nếu như xé toạc chiếc áo cô đang mặc trên người ra thì đôi núm nhấp nhô trắng mịn như tuyết kia còn xinh đẹp mê hồn cỡ nào; và nếu xé luôn chiếc váy bên dưới cùng tách đôi chân kia ra thì giữa khu vực thần bí đó còn kinh hồn cỡ nào nữa đây. Chỉ tưởng tượng thôi cậu đã không thể nhịn được rồi.

Trong lòng tự nhiên nảy sinh một loại đam mê ham muốn kích thích toàn bộ bản chất xấu xa nhất trong con người cậu. Vốn chỉ muốn trêu cô một chút thôi nhưng bây giờ cảm giác đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cậu nữa rồi. Nhất Ngạn cũng cảm thấy mình có chút quái lạ nên khẽ nheo mắt trầm tư.

Thanh Hà đã sợ đến thất kinh hồn vía, nước mắt lạnh lẽo tuôn rơi trên đôi gò má.

Giờ thì cô không còn gì nghi ngờ nữa, thiếu niên trước mắt này chính là một con sói, còn là loài sói ăn thịt người không nhả xương. Cậu ta chính là ma quỷ, mà không, có lẽ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Nhất Ngạn giữ chặt hai chân cô rồi từ từ cúi xuống, áp gò má mình vào mặt cô.

Thanh Hà khe khẽ run lên, liều mạng tránh né muốn thoát khỏi hơi thở ma quái của cậu nhưng có cố gắng mấy cũng không thoát nổi, “Cậu... rốt cuộc cậu muốn sao đây?”

“Em muốn sao lẽ nào cô không biết ư?” Cậu đắc ý cười cười đưa mặt mình kề sát mặt cô hơn nữa, “Haiz, cô giáo, cô thật không biết em định làm gì sao?”

Môi Thanh Hà run run mấp máy, “Cậu... cậu dám? Tôi là... là cô giáo của cậu đấy!”

Nhất Ngạn cười khẽ một tiếng, phả hơi thở nóng nóng lên mặt cô, trông cậu gian manh và vô sỉ không ai sánh bằng, “Rất nhanh thôi cô sẽ biết em có dám hay không liên.” Tay cậu để trên đùi cô từ từ dôi lên phía trên, sắp sửa chạm vào nơi giữa hai chân cô.

Hai mắt Thanh Hà trừng lớn nhìn cậu, như chú thỏ con đang hoảng sợ tột độ khi sắp bị chàng thợ săn xâm lược.

“Vô sỉ! Cái đồ...” Mặt cô nghẹn đến đỏ bừng.

“Ừm... em có nghe, nhưng cô nói không đủ lớn, em là cái đồ gì? Há? Nói đi... Sắc quỷ? Khốn kiếp? Tên biến thái...”

Nhất Ngạn không kiềm được cười mê đắm nhìn cô, tay đã sờ gần đến chỗ thâm kín nơi giữa đùi, cánh tay Thanh Hà nổi lên lóp lóp da gà, môi mím chặt không còn chút máu.

Bỗng nhiên cậu phì cười rồi buông cô ra, “Sợ tới mức này à? Lá gan xem ra còn bé hơn cả thỏ. Cô giáo, cô nói thử xem có đúng vậy không?”

Thanh Hà ngơ ngác nhìn cậu.

Nhất Ngạn cười trầm giọng nói, “Làm gì nhìn em dữ vậy? Không lẽ cô cũng đang mong chờ...”

“Nói bậy, cậu nói bậy!” Cô không biết chửi bậy nên gò má sung huyết đỏ bừng, lúng ta lúng túng không biết phải nói gì.

Nhất Ngạn dùng ngón tay thon thả trắng muốt như con gái của mình mon man gương mặt cô cứ như đang đùa nghịch một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt, “Nói cho cùng, cô giáo thật sự rất đẹp, đáng người cũng không tệ, làm em không cưỡng nổi ham muốn luôn. Em sẽ không dùng sức mạnh, nếu cô đồng ý thì em sẽ cho cô bất kỳ thứ gì cô muốn. Có điều này cô cần nên biết, không có chuyện gì mà em không làm được.”

“Cậu đừng mơ!”

Nhất Ngạn vô tội mím môi, “Làm gì hung dữ vậy?” Cậu xòe hai tay ra trước mặt cô rồi nhanh chóng nhập chúng lại, như nhà ảo thuật gia không biết ở đâu mà giữa lòng bàn tay cậu xuất hiện một chiếc nhẫn lớn bằng cái trứng chim, xung quanh còn gắn rất nhiều hạt xoàn tím màu trắng.

Thanh Hà nhìn đến mắt dại ra.

“Người khác tặng cho em, muốn lấy lòng em để giúp người ta làm việc. Em một thân một mình hay ở bên ngoài nên mang theo thứ đồ này để làm gì? Chi bằng mượn hoa hiến Phật.” Cậu cầm tay cô lên chậm rãi mang vào giúp cô. Nhưng chỉ vừa vào được một ngón tay thì Thanh Hà đã lập tức rút tay ra, “Cậu đừng mơ, đi... mau đi ra ngoài!”

Cô chống hai tay lấy đà lùi nhanh về phía sau, đến khi lùi đến sát góc nơi tủ đầu giường.

Nhất Ngạn mân mê chiếc nhẫn với vẻ hoang mang, “Đúng là kỳ lạ, có phụ nữ nào mà không thích trang sức đâu chứ?” Cậu nghiêng người chống tay ở mép giường, còn vắt chéo hai chân một cách rất tự nhiên, “Chẳng lẽ, cô thích tiền?”

Mặt Thanh Hà đỏ lừ, một câu cũng thốt không nên lời.

Nhất Ngạn nhòm người dậy từ từ nhích tới trước mặt cô, vươn tay nâng cằm cô lên nói, “Em nói có đúng không? Cô muốn bao nhiêu?”

“Tôi không có loại học sinh như cậu!” Thanh Hà đưa tay đẩy cậu ra rồi giẫy dụa đứng lên, loạng choạng vùng bỏ chạy trong con hoảng hốt. Cánh cửa đóng “Sầm” lại thật mạnh sau lưng Nhất Ngạn.

Bên ngoài rất lạnh.

Thanh Hà run rẩy ôm vai co ro trốn trong bếp lò, trời lạnh đến mức cô sắp bị đông cứng luôn.

Giờ thì cô đã xác định, cậu ta thật sự không phải là một học sinh bình thường. Nếu không, vì sao nhiều ngày không lên lớp mà bài tập về nhà vẫn có thể làm tốt như vậy? Và trong hoàn cảnh như thế sao vẫn có thể bình tĩnh đến mức ấy? Hơn nữa tay chân còn nhanh nhẹn kinh khủng đến vậy?

Nhưng những chuyện đó nào có liên quan gì đến cô chứ? Cô đâu có chọc ghẹo gì cậu ta? Tại sao lại đối với cô như vậy, còn nói mấy lời khó hiểu kia nữa?

Tại cái thị trấn nhỏ thiếu thốn vật chất này, hay nói đúng hơn, ở khu vực giáp ranh biên giới vùng Tây Nam này thì tiền bạc là thứ rất đổi quan trọng. Nhưng cậu ta cũng đâu thể dùng cô làm tiêu chuẩn để trao đổi như thế. Trước đó không lâu đã cứu cô, nhưng ngay sau đó liền lộ ra bản chất. Con người này... Thanh Hà không biết mình phải hình dung thế nào cho đúng. Một cái nhìn đầy hay nụ cười của cậu ta cũng làm cô thấy đáng sợ.

Lần đầu tiên cô gặp phải loại người này, bản chất mãnh liệt xâm chiếm rành rành trước mắt kia đủ để người ta bỏ qua độ tuổi của cậu ta. Luôn làm theo ý mình, vốn chẳng bận tâm đến cảm giác của người khác, thế nhưng cô lại không thể nào nổi giận nổi với cậu ta. Giả sử có giận thật đi nữa, biết đâu được cậu ta có dùng bạo lực hay không, hay sẽ dụ dỗ bằng những lời ngon tiếng ngọt cũng không chừng, trong lòng cậu ta đang nghĩ gì nào ai biết được? Cho là thực sự lo lắng cô tức giận đi, thì sự dễ dàng của cậu ta chẳng qua chỉ như đùa vui chóng vánh mà thôi, giống như trò chơi giải trí mà bản thân cậu ta yêu thích chứ không phải thật sự thích cô. Thanh Hà có cảm giác như mình không được tôn trọng.

Lúc nửa đêm, gió thổi vào nhà bếp từ khung cửa sổ phía trên mái nhà, Thanh Hà lạnh đến phát run, khi cô sắp sửa mất đi tri giác thì đột nhiên có người chui ra từ phía sau cô, “Lạnh không?”

Thanh Hà nào còn tâm tư để suy nghĩ tại sao cậu ta lại xuất hiện đột ngột đằng sau cô, tay chân đồng thời cùng lúc rút nhanh khỏi bếp lò.

Nhất Ngạn bắt được mắt cá chân cô, kéo lại bàn tay đang vung vẩy của cô rồi ôm trọn cả người cô vào lòng, cười đùa nói, “Làm gì mà sợ em dữ vậy? Em đâu có ăn thịt cô đâu à?”

Lòng ngực của cậu ta rất ấm nhưng Thanh Hà lại cảm thấy lạnh lẽo vô biên.

“Cậu... cậu thả tôi ra đi, tôi chỉ là một giáo viên dạy học...”

Gương mặt đầy kinh hoàng cùng dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của cô khi ngược lên làm cậu không đành lòng được muốn trêu ghẹo cô thêm nữa, “Thôi được, vậy năn nỉ em đi...”

“Năn... năn nỉ cậu đấy...”

Nhất Ngạn cười ha ha rồi bất chợt nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng trong căn nhà bếp. Cuối cùng khe khẽ nói bên tai cô, “Cô giáo thật ngây thơ đó nha, cô không biết cô càng như vậy thì em càng không muốn buông tay sao?”

Vốn nghĩ chuyện đi đến Tam Giác Vàng lần này rất buồn chán nhưng không ngờ lại có chuyện vui ngoài ý muốn này.

Nhất Ngạn nhìn cô giáo đang co rúm trong lòng mình, cười để lộ hai hàm răng trắng muốt, “Cô giáo, cô biết em thích gì nhất không?”

Thanh Hà nào còn biết được gì nữa vì cô đã sợ đến choáng váng rồi.

Nhất Ngạn mỉm cười rồi hướng mắt ra bóng đêm thăm thẳm phía bên ngoài, cất lời đầy thâm ý nói, “Truy đuổi, tranh đoạt, thắng lợi... Người nào càng sợ em thì em càng muốn đến gần người đó; người ta càng đau khổ bao nhiêu thì em càng vui sướng bấy nhiêu; người ta càng muốn chạy trốn thì em càng muốn đuổi theo đến cùng...”

Thanh Hà đã hết biết sau đó cậu ta còn nói gì nữa rồi. Giờ phút này cô chỉ biết một điều duy nhất đó là, thiếu niên trước mắt này một trăm phần trăm là tên ác ma!

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 8: Khiếp đảm kinh hồn

Edit: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Về sự việc xảy ra đêm hôm đó, đến nhiều năm về sau Thanh Hà vẫn còn nhớ mãi như in. Đối với người như Nhất Ngan, cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi mà cậu ta nhất thời yêu thích mà thôi... Cô đã ôm ý nghĩ đó suốt một thời gian rất dài.

Hôm đó trời vừa sáng cậu ta liền đi mất, cũng không làm gì với cô nữa.

Nhưng Thanh Hà vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hồn, cứ ngỡ như mình đang nằm mơ vậy. Có điều, tận sâu thẳm nơi đáy lòng dường như đang có thứ gì đó chấp nhận cam chịu, bàn tay của số phận mãi luôn bóp nghẹt cổ cô, khiến cô không thể nào thở nổi dù chỉ một chút.

Sáng hôm sau, cô vừa rời giường thì nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, mời cô đến hỗ trợ điều tra.

Đồn cảnh sát nằm dưới chân núi Thái Bình Sơn tại thành Bắc, ven đường đều là rừng cây rậm rạp và đồi núi chập chùng. Đường sá vốn rất khó đi, công trình “314” đã bỏ vốn đầu tư mở rộng con đường ra ba bốn mét ngay giữa đường núi đồi năm ngoái, nên xe cộ mới có thể thông hành. Nhưng nơi này cách xa trung tâm thành phố, gần đó còn có một công viên tưởng niệm rất lớn, vì kiêng kỵ nên rất ít ai chịu ở nơi này.

Đồn cảnh sát không lớn, phía ngoài được rào lại bằng lưới sắt. Xe cảnh sát qua trạm gác chạy thêm vài vòng qua mấy ký túc xá rồi dừng lại trước một căn phòng dành tiếp khách.

Thanh Hà bước xuống xe, cô theo phản xạ đưa tay lên che đầu, ánh mặt trời nóng gắt ban trưa chiếu xuống làm cô mờ mắt không ra.

Trước mắt bỗng nhòe đi, cảnh vật chao đảo, đi được vài bước thì va phải một người khiến cô trượt chân suýt ngã sấp xuống đường, người nọ kịp giữ được cô, “Cẩn thận.”

Giọng nói rất êm tai, Thanh Hà ngược nhìn lên thì thấy đó là một người trẻ tuổi mặt mũi dễ nhìn. Anh ta mặc quân trang trắng tắp, trên quân hàm có mấy cái gạch đỏ, trên ngực cài huân chương. Thanh Hà không biết tên huân chương đó nên không biết cấp bậc của anh ta. Gương mặt hài hòa nhưng trông có vẻ hơi lạnh nhạt.

“Cảm ơn.” Thanh Hà nhanh chân lướt qua anh ta đi vào trong phòng.

Khương Biệt dõi mắt nhìn theo cô vào tận cửa, sau lưng đột nhiên có người vỗ vai anh ta một cái, “Nhìn gì vậy?”

Khương Biệt quay đầu lại thì thấy bộ mặt cột nhà của Thẩm Hoài, khẽ giật mình sau đó rập khuôn cứng nhắc hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Xin cậu đấy, đừng có như ông cụ non vậy được không, ai không biết còn tưởng cậu bảy tám chục tuổi không bằng đó, trong khi tôi và cậu tuổi tác chênh lệch không bao nhiêu!” Thẩm Hoài gỡ mũ cảnh sát xuống còn xoay xoay nó trong tay, anh chàng khoác vai Khương Biệt đi sang hướng bên cạnh, “Thăng nhóc cậu giỏi lắm, rất có phong thái của ông cụ Khương đó nhé, nếu không có cậu e là chưa chắc mượn được trực thăng. Cậu không thấy sắc mặt của đội trưởng lúc ấy đâu, chặc chặc... Tôi đã nói với cậu rồi, chuyện lần này...”

Trong phòng điều tra.

Thanh Hà ngồi trước bàn dài, đối diện là đội trưởng Trần Kiến Phong và nữ cảnh sát trợ lý tên Ngu Ly. Trần Kiến Phong hỏi cô còn Ngu Ly thì phụ trách ghi chép.

Thanh Hà tuân tự trả lời hết những câu hỏi, nhưng nội dung thì không hề liên quan chút nào đến vụ án. Hỏi tới hỏi lui vẫn không có chút tiến triển nào.

Trần Kiến Phong mất kiên nhẫn chống trán. Những chuyện tra hỏi thế này vốn không cần anh ta đến hỏi, nhưng anh ta chưa xác định được cảnh sát nổ súng lúc đó là ai, người này rất có khả năng có ý đồ không tốt, thậm chí còn có thể cấu kết cùng mấy tên bất cóc kia, cho nên anh ta chỉ đành phải đích thân đến. Tuy cũng từng hoài nghi Ngu Ly nhưng thời điểm đó cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh mình, vốn không có cơ hội để nổ súng.

Hiện tại đã phong tỏa toàn tỉnh, bố trí trạm kiểm soát các tuyến đường căn cứ truyền tin tức đến, mấy tên cướp vẫn đang còn ở trong vùng biên giới. Người nguy hiểm cao như vậy cũng tựa như mấy quả bom không hẹn giờ, có thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào. Lần này cứu viện thất bại dẫn tới nhiều người bị thương vong nên anh ta đã bị cấp trên nghiêm trọng cảnh cáo. Nếu như không nhanh chóng phá vụ án này, e rằng sẽ phải cuốn gói về vườn làm ruộng thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh ta đành phải đồng ý lời đề nghị trước đó của Thẩm Hoài, nếu muốn mượn được trực thăng thì hãy tìm Khương Biệt của quân đội 119. Khi ấy Khương Biệt đang trong kỳ nghỉ ngắn hạn vậy mà lại đồng ý ngay, nên hôm nay anh ta mới mời Khương Biệt đến đây một chuyến để nói lời cảm ơn vì đã giúp đỡ.

Đến bây giờ nghĩ lại mà Trần Kiện Phong vẫn còn cảm thấy không thể nào tin được.

Còn trẻ như vậy đã làm sĩ quan cấp tá, nghe nói gia đình rất có thế lực, trước đây ở phương Bắc còn từng được huấn luyện và thực tập về chuyên môn điều tra tội phạm, còn trải qua huấn luyện đặc biệt mà bản thân cũng có chút bản lĩnh đều hoàn thành tốt những phi vụ được giao. Vốn nghĩ còn trẻ tuổi như thế thì sẽ là người ngông nghênh cuồng vọng, gặp rồi mới biết cách nghĩ của mình thật ấu trĩ...

Sau khi chỉnh sửa lại bản ghi chép đầu ra đó, anh ta bảo người sắp xếp đưa Thanh Hà ra về.

Đường xuống núi rất xa, đề tỏ thành ý của cảnh sát với nhân dân nên Trần Kiện Phong mới phái nữ cảnh sát khoảng hơn bốn mươi tuổi tên Chu Ngọc đưa cô về. Nhìn bề ngoài của chị ta thì không đến nỗi nào nhưng bộ mặt lại lạnh li lạnh lùng, có lẽ quanh năm bốn ba sương gió nên nhìn hơi xanh xao vàng vọt, trông có vẻ già hơn tuổi. Đi theo còn có một người đàn ông tên Cao Liêu Vân khoảng ba mươi nữa, anh ta có làn da hơi ngăm nhưng tướng tá thì khá phong độ, cười nói với Chu Ngọc, “Chị Chu, tôi cũng đang rảnh không bận việc gì, để tôi đi cùng hai người nhé.”

“Không cần!” Chu Ngọc lạnh lùng cự tuyệt.

Đúng lúc Khương Biệt đi ra thấy mọi người đứng đó nên đi tới hỏi, “Mọi người muốn xuống núi sao?”

Thanh Hà gật đầu.

Đối với ai Chu Ngọc cũng đều không thay đổi sắc mặt, dù cho đối phương có là một sĩ quan quân hàm không thấp đi chăng nữa, “Đến trấn XX.”

Khương Biệt coi như không thấy sự vô lễ của chị ta, khẽ gật đầu nói, “Vậy cho tôi nhờ quá giang một đoạn nhé, làm phiền rồi.”

Chu Ngọc không tiện từ chối nên mọi người cùng nhau lên đường.

Xe cảnh sát chạy bon bon trên đường lớn.

Thanh Hà với Khương Biệt cùng ngồi ở dãy ghế phía sau, còn Chu Ngọc thì phụ trách lái xe.

Chu Ngọc đó giờ lời thôi không chăm chút nhan sắc, tốc độ lái xe cũng mạnh mẽ đến kinh người, xe xóc nảy suốt cả đoạn đường. Gió lạnh từ ngoài cửa sổ không ngừng lùa vào tựa như lưỡi dao sắc bén cắt lên da thịt Thanh Hà.

Cô không chịu nổi ôm chặt cánh tay nhìn sang phía bên trái, Khương Biệt vẫn ngồi im lặng với tư thế thẳng tắp, cửa sổ bên tay trái anh ta đang mở toang. Hai người vốn xa lạ không quen nên Thanh Hà đang nghĩ xem nên mở miệng nói thế nào thì thấy anh ta nghiêng người qua với tay đóng cửa sổ lại.

Trong xe lập tức ấm hẳn lên. Thanh Hà cảm kích nhìn sang vừa hay chạm phải tầm mắt anh ta cũng vừa xoay qua, cô khẽ mỉm cười nói, “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Khương Biệt lập tức trở về bản tính vốn có, nhưng mặt mũi thì thoáng qua vẻ mặt tự nhiên.

Người này không hề giống với những người lính mà Thanh Hà đã từng gặp chút nào, ở anh ta không hề có vẻ kiêu căng thô thiển mà ngược lại rất lịch sự nho nhã, có vẻ rất gia giáo nề nếp. Thanh Hà nghĩ, có thể gia đình anh ta cũng là dạng có gốc gác rất lớn.

Xe cảnh sát chạy xuống đường cao tốc rồi lái vào một trấn nhỏ dưới chân núi. Chu Ngọc cho xe đỗ lại ở một bãi đất trống cách quảng trường không xa, Thanh Hà và Khương Biệt cùng bước xuống xe.

“Không cần tôi đưa về thật chứ cô Tống?” Chu Ngọc lạnh lùng nói.

Thanh Hà lắc lắc đầu, “Cảm ơn chị.”

Chu Ngọc cầm chìa khóa định lên xe thì đột nhiên hướng Đông khu chợ bán thức ăn vang lên tiếng động vô cùng lớn. Ba người liếc nhìn nhau rồi cùng bước đi qua xem.

Vất vả len lỏi chen vào lớp lớp đoàn người đang vây xem mới biết được ở đó đang xảy ra chuyện gì.

Người phụ nữ bán thịt heo đang lớn tiếng la mắng và bắt một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi lại trước quầy hàng rồi tát liên tiếp mấy bạt tai, “Con quỷ cái nhà mày chán sống rồi hả? Hôm nay tao mà không đánh chết đồ đĩ mày thì tao không mang họ Khâu nữa!”

Trên mặt cô gái nhiều vết xanh xanh tím tím, miệng thì nhô máu ròng ròng, liên tục lắc đầu xin tha nhưng người phụ nữ nọ không cho cô gái cơ hội để giải thích gì cả, cứ thế tung chân vung tay, hết đấm rồi đá.

Những người vây xem thì xù xì chỉ trỏ.

Thanh Hà vừa định lên tiếng thì Chu Ngọc đã nhanh chân xông tới bắt lấy bàn tay người phụ nữ kia bẻ ngoặt ra sau.

Người phụ nữ nọ lập tức tru lên như heo bị chọc tiết, “Đứa mất dạy nào dám bắt tao hả, mau buông tao ra, buông tao ra mau!”

Mặt Chu Ngọc lạnh như sương băng quật bà ta ngã mạnh xuống đất rồi đập bà ta thêm mấy phát, ra tay chẳng chút nương tình, người phụ nữ nọ hững hờ mấy cú đá muốn thở không ra hơi. Khương Biệt vội ngăn chị ta lại, “Đừng gây thêm chuyện nữa, trước mắt nên đưa người bị thương đến bệnh viện

cái đã.”

Khương Biệt bế xốc cô gái đã hôn mê lên rồi cùng Thanh Hà chạy nhanh đến bệnh viện gần đó.

Lúc này Chu Ngọc mới ổn định lại tâm trạng, đứng im tại chỗ hồi lâu với vẻ mặt không cảm xúc gì.

Bệnh viện không lớn cũng không nhỏ, nhưng có lẽ đã là nơi tốt nhất ở khu này rồi.

Hai bên đường hành lang nhỏ hẹp là những căn phòng bệnh đóng kín mít, thỉnh thoảng có vài cáng cứu thương và xe đẩy lướt qua. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Thanh Hà và Khương Biệt cùng ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu, Chu Ngọc thì đứng ở hành lang bên kia. Bóng đèn đỏ trên cửa lúc chớp lúc tắt cũng tựa như trái tim đang đập thồm của hai người họ. Thanh Hà nắm chặt tay lồng ngực đi tới đi lui.

Khương Biệt an ủi cô, “Không sao đâu, đừng lo lắng.”

“Chẳng lẽ anh không lo lắng? Tôi thấy trán anh đều là mồ hôi kia.”

Khương Biệt gạt mình, theo bản năng giờ tay lên sờ sờ quệt quệt...

Thanh Hà che miệng lại cười rồi khẽ xoay người đi.

Gương mặt tuần tú của Khương Biệt vì ngượng mà thoáng ửng hồng.

Trải qua sự việc chen ngang không mong muốn này đã làm cho bầu không khí căng thẳng được hòa hoãn một chút. Đến khoảng xế chiều tầm ba giờ thì bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra. Hai người đồng thời bước lên đón, Chu Ngọc cũng bước nhanh tới đứng chắn trước hai người, nôn nóng hỏi, “Bác sĩ, cô gái đó thế nào rồi?”

Vị bác sĩ từ từ gỡ khẩu trang xuống, cau mày nói với vẻ mặt có chút kỳ lạ, “Về cơ bản thì không có gì đáng ngại, chỉ bị xây xát và chấn động nhẹ một chút, nhưng...”

“Nhưng sao ạ?” Thanh Hà hỏi.

Bác sĩ cau mày, có vẻ như rất khó nói, “Các người là người nhà của cô gái kia sao? Chuyện này...”

“Chúng tôi là cảnh sát, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.” Chu Ngọc liền chứng minh thân phận.

Bác sĩ thở dài nói, “VẬY... Chúng ta kiếm một chỗ để nói chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 9: Phục bắn

Edit: TieuKhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Trong phòng làm việc của bác sĩ.

“Trên người cô ấy có rất nhiều vết bầm, cũ có mới có, có lẽ do bị đánh đập lâu ngày gây nên. Hơn nữa...” Bác sĩ ấp úng khó nói.

Chu Ngọc có phản kích động nên không kiềm được hỏi, “Hơn nữa cái gì?”

Bác sĩ thở dài nói, “Bên dưới âm hộ cô ấy có nhiều vết rách, từng có dấu hiệu bị ép quan hệ tình dục, tôi đề nghị mọi người hãy lập hồ sơ khởi kiện.”

Chuyện này không còn là vụ án dân sự bình thường nữa.

Người bị hại tên Trần Đình, là người ở nơi khác đến vùng này làm công.

Nhìn cô gái đáng thương vẫn còn đang trong cơn hôn mê, Thanh Hà nắm chặt bàn tay lạnh buốt của mình, cô chưa bao giờ thấy mình tức giận như lúc này, ngẩng đầu nhìn Khương Biệt và Chu Ngọc nói, “Tôi đi cùng hai người.”

Khương Biệt chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu.

Trải qua một phen tìm hiểu, dò hỏi mới biết được người phụ nữ bán thịt heo đánh cô gái vào buổi chiều ở tại một xóm nhỏ thuộc thị trấn phía Đông. Khu này đều là nhà mái ngói thấp, nhà nào cũng có một khoảng sân phía trước. Sau khi vào cửa đập vào mặt chính là mùi phân gà nồng nặc.

Trong tay người phụ nữ đang cầm nắm thóc rải cho đàn gà vịt ở cạnh rạp trúc ăn, “Ê, cảnh sát á, đến nhà tôi có chuyện gì? Đừng nói tôi đã phạm pháp gì rồi đó chứ?”

Chu Ngọc không nhìn nổi dáng vẻ đó của bà ta nên hừ lạnh nói, “Tùy ý tổn thương thân thể người khác, chỉ với hành vi đó của bà thì chúng tôi đã có thể ghép bà vào phạm tội hình sự rồi.”

“Phạm tội? Tôi sợ ghê à, con tiện nhận đó bị đánh là đáng đời, nếu không phải tại nó...” Hình như nhận ra mình lỡ lời nên người phụ nữ họ Khâu liền nuốt vào những lời muốn nói.

Khương Biệt thu hết biểu hiện của bà ta vào mắt, sau khi ngáp ngừng một lúc anh sửa lại lời giải thích, “Chúng tôi đã điều tra dò hỏi, cô gái bị bà đánh đập buổi chiều vốn cùng bà không hề quen biết, tại sao bà lại đánh người ta như vậy? Hiện giờ cô gái đó còn nằm điều trị tại bệnh viện, bà có gì muốn nói không?”

Người phụ nữ họ Khâu nói, “Ừ làm sao tôi biết? Nó... nó trộm... thịt... Ồ đúng rồi, nó trộm thịt của tôi!”

Khương Biệt hỏi lại, “Bà không quen cô ấy?”

Người phụ nữ họ Khâu cương quyết nói, “Dĩ nhiên là tôi không quen nó. Sao tôi phải quen biết nó chứ.”

“Bà đang nói láo.” Khương Biệt nhìn chăm chăm vào mắt bà ta, từ tốn nói, “Có người nhìn thấy cô ấy đã vào nhà bà ở suốt mấy ngày, hôm nay mới ra ngoài với thần sắc lo lắng hoảng sợ. Bà đang che giấu điều gì? Rõ ràng cầm thù cô ấy nhưng lại không muốn thừa nhận.”

“Tôi hoàn toàn không biết gì hết, các người đi ra ngoài cho tôi!” Người phụ nữ họ Khâu cầm chổi ngang ngược dí đánh, ba người chỉ đành phải đi ra ngoài.

Chu Ngọc nói, “Có nên bắt bà ta về không? Hành vi của bà ta đã có thể cấu thành phạm tội.”

Khương Biệt lên tiếng nói, “Tạm thời không cần, tránh cho bút dây động rừng.”

Vốn chỉ muốn tìm hiểu tình hình xem thế nào, nhưng giờ trong lòng anh lại có tính toán khác, có lẽ đợi Trần Đình tỉnh lại rồi nói. Khương Biệt nói thêm vài câu với Chu Ngọc rồi liên hệ về người trong cục sắp xếp theo dõi người trong căn nhà này.

Xe cảnh sát xả ra làn khói mù mịt rồi lao vút đi theo phương hướng khi đến. Chỉ có một mình nên tốc độ lái xe của Chu Ngọc càng nhanh hơn, chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của hai người ở lại.

“Tôi đưa cô về.” Lúc không có người khác thì bộ mặt có vẻ nghiêm túc của Khương Biệt mới hơi lộ ra chút ý cười nhàn nhạt.

“Anh không về à?”

“Tôi không phải ở cục cảnh sát.”

Lúc bấy giờ Thanh Hà mới nhận ra anh không phải là cảnh sát.

“Có chuyện gì hãy gọi cho tôi, nếu nghĩ ra được gì thì báo cho tôi biết nhé. Vụ án lần này rất nghiêm trọng, mỗi một manh mối nào cũng đều vô cùng quan trọng.” Anh rút từ trong áo ra một cây bút viết một dãy số lên giấy rồi đưa cho cô, “Khi ra ngoài nên cẩn thận.”

Thanh Hà nhận lấy tờ giấy, nhìn dãy số thăm ghi nhớ trong lòng mà có cảm giác không biết phải nói sao, cũng không dám ngắt đầu nhìn mặt anh.

Khương Biệt ở trấn nhỏ phía Tây, cách nhà Thanh Hà cũng không xa.

Đi qua mấy dốc núi nhỏ bên kia bờ sông chính là khu cư xá vừa mới xây lại năm ngoái, hiện vẫn đang trong quá trình khai phá mở rộng. Chung quanh trồng nhiều măng cò xanh um tươi tốt và cúc vạn thọ hai màu đỏ trắng được rào lại bằng hàng rào màu đen.

Cư xá phía Đông thông với đường cái là qua trấn nhỏ, Khương Biệt đang đưa Thanh Hà đi theo con đường ấy.

Những bụi cây xanh mơn mơn cao độ nửa thân người nằm ven hai bên đường lớn xưa tan đi từng đợt bụi cát vàng thỉnh thoảng tung bay trên đường.

Mỗi khi có gió thổi qua, Thanh Hà bị sặc phải che miệng lại, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay, “Dùng đỡ cái này đi.”

Thanh Hà ngáp ngừng một hồi cuối cùng cũng nhận lấy.

Chiếc khăn sạch sẽ trắng tinh và rất mềm mịn, còn có hương thơm nhàn nhạt, cô không rõ là mùi gì nhưng cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khá là dễ chịu.

“Cảm ơn.” Thanh Hà nhỏ giọng đáp, do mãi mê cúi gằm đầu đi nên bất thành linh chân vấp phải cục đá.

Thế là cô ngã chúi nhủi trên đất, bộ váy trắng tinh đều dính đầy bùn đất, mặt mũi cũng đen sì lấm lem như mặt mèo. Khương Biệt rất ít khi cười, nhưng lúc này anh cũng không nhịn được mà khẽ “phì” cười ra tiếng, hơi cúi người đưa tay cho cô nói, “Tôi đỡ cô dậy.”

Thanh Hà ngượng ngùng ngẩng đầu do dự liếc nhìn anh.

Đều nói điểm quyến rũ nhất chính là đôi mắt, khoảnh khắc khi nhìn thấy cô ngẩng đầu lên, anh có phản hồi chùn bước. Thanh Hà quả thật rất xinh đẹp, điểm đó anh không thể không thừa nhận.

Lúc anh đang còn trong trạng thái mất tự nhiên thì bàn tay bỗng hơi nặng, bàn tay nhỏ bé mềm mại mượn lực lòng bàn tay của anh để đứng lên. Cảm giác dễ chịu ấy thế nhưng chỉ thoáng qua trong chốc lát, vì cô đã nhanh chóng rút tay về, cũng may nhờ vậy nên anh mới hoàn hồn.

“Cô không thể đi về như thế này được, đến chỗ tôi thay bộ đồ khác rồi hãy về.” Khương Biệt nói.

Đoạn đường về sau, hai người rất ǎn ý không ai nói chuyện với ai.

Khương Biệt ở tại khu biệt thự phía sau cư xá, anh sống trong căn biệt thự rộng lớn, chung quanh còn có một vườn hoa mô hình nhỏ, vừa hay có thể ngăn cách với thế giới bên ngoài nên ngôi nhà rất là yên tĩnh.

Sau khi vào cửa, anh đưa cho cô đôi dép lê có hình đầu búp bê lớn. Trong phòng khách còn có một người nữa, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu lên, sau đó thốt lên như gặp phải chuyện gì không thể tin nổi, “Á trời, không ngờ tên nhóc cậu lại dẫn con gái về nhà?”

“Đừng nói bậy.” Khương Biệt lạnh giọng cảnh cáo.

Thẩm Hoài buông tay xuống bĩu môi nói, “Không cho nói thì thôi, cậu khẩn trương như thế làm gì?”

Thanh Hà đứng giữa hai người mà thấy xấu hổ không thôi.

“Không cần để ý cậu ta, tính tình cậu ta lúc nào cũng thế.” Khương Biệt dẫn cô đến phòng tắm, đưa cho cô một bộ đồ thể thao không rõ là của nam hay nữ, “Ngại quá, chỗ tôi không có đồ con gái, cô mặc tạm bộ này nhé.”

“Không sao.” Thanh Hà nói xong liền đóng cửa lại.

Thanh Hà dựa vào vách nhà tắm thở dốc lấy hơi, cô thấy hai má nóng bừng bừng, rầu rĩ vò đầu bứt tóc, sau đó mở vòi sen xối lên mái đầu bù xù.

Gia cảnh anh ta xem ra cũng không tệ, Thanh Hà thở dài. Nhớ lại trước đó không lâu, bà cô gọi điện giục về mà có phần bất đắc dĩ.

Sở dĩ cô phải đến đây dạy học nguyên nhân chính là vì để tránh bà cô bạo lực dã man kia của cô. Lúc nào cũng ép cô làm những chuyện mà cô không thích, nhất là hay bắt cô đi xem mắt. Chỉ cần nghĩ tới thôi là cô liền cảm thấy đau đầu nhức óc.

Sau khi gia đình sa sút, cha mẹ đều lần lượt qua đời. Từ đó về sau cô và chị đều ở cùng người cô này, chị em cô đều rất kính trọng cô mình, nhưng cũng không thích cô ở chỗ luôn sắp đặt mọi chuyện mà không cần hỏi ý kiến chị em cô.

Không dễ gì mới lấy hết can đảm để đến Vân Nam xa xôi và tìm được việc làm mà cô thích, nên tạm thời Thanh Hà vẫn chưa muốn quay về. Nếu về nhất định sẽ bị cô ép theo ý của mình nữa.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Thanh Hà mặc bộ quần áo thể thao rộng thùng thình vào, vạt áo dài tới đầu gối gần như có thể làm váy được luôn. Từ nhà tắm đi tới phòng khách cô đều dùng hai tay xách lấy ống quần.

Thẩm Hoài bật cười ha ha không một chút khách sáo, còn vỗ tay lên đùi bôm bốp, “Cậu đào đâu ra con chim nhỏ này thế? Người ngợm gì không được mấy miếng thịt...”

“Thẩm Hoài!” Khương Biệt nhắc nhở bằng giọng cứng nhắc.

Thẩm Hoài đành phải nuốt lời muốn nói tiếp xuống, đảo lia đôi mắt vô cùng hứng thú lên người Thanh Hà.

Thanh Hà cứng đờ người mất tự nhiên, bàn tay túm chặt ống quần mãi một lúc mới buông ra, lòng bàn tay đều nhóp nhóp mồ hôi.

“Tôi đưa cô về đi.” Khương Biệt thấy sắc mặt của cô liền mau mau dẫn cô đi ra ngoài.

Anh cũng đã thay ra đồ mặc nhà, chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm áo len màu đen không cổ, nhìn vào bề ngoài đoán chừng anh chỉ là thanh niên ngoài hai mươi, vừa điển trai mà còn nho nhã lịch thiệp nữa.

Cả hai đều là người không giỏi ǎn nói, nên bầu không khí suốt đoạn đường đi cũng vô vị tẻ ngắt. Đoạn đường này cũng hơi khó đi, vì vậy mà Khương Biệt đi bộ tiến cô về.

Con hẻm nhỏ về chiều đặc biệt yên tĩnh ấm áp, tia nắng chiều vàng nhạt chiếu rọi lên đầu bờ tường màu trắng tạo thành hàng rào bóng râm phía bên dưới.

Trong lòng Thanh Hà hết sức yên bình, cảm giác tinh thần không yên mấy ngày qua cũng tiêu tan đôi chút.

Sau khi đi qua một ngã rẽ, trước mặt hiện ra con đường rộng lớn, con đường vốn dĩ xuyên suốt là hẻm cụt nhưng cuối đường lại có thêm ngã ba hình tam giác. Khoảng trống giao nhau với các ngã là một bãi đất rộng lớn, trên mặt đất cắm đầy gậy làm bằng trúc, phía trên đều phoi quần áo của những hộ gia đình ở gần đó làm ngáng đường nên không thấy rõ lối đi.

Khương Biệt vén qua một bộ quần áo rồi quay đầu ra dấu bảo Thanh Hà đi theo.

Thanh Hà nhắc ống quần bước theo phía sau anh.

Xuyên qua giữa lớp lớp quần áo, tiếng gió chung quanh dường như cũng tĩnh lặng hơn.

Đột nhiên Khương Biệt bắt ngờ xoay người lại và bụm chặt miệng cô. Hai mắt Thanh Hà mở to hết cỡ, lại thấy anh để một ngón tay lên môi khẽ lắc đầu với cô.

“Đoàng...” Tiếng súng nặng nề vang lên bên tai.

Viên đạn xé tan không khí bắn xuyên qua thân một cây trúc bên cạnh. Góc giá áo bông chốc ầm ầm sụp đổ kéo theo đồng quần áo lộn xộn. Có hai chiếc phũ lên đầu khiến hô hấp của Thanh Hà cũng ngừng trệ trong giây lát.

Cô không dám lên tiếng, nỗi sợ hãi như sâu bọ đang bò quanh trái tim cô.

Khương Biệt ôm chặt lấy cô lần một vòng, sắc mặt nặng nề nhanh chóng rút khẩu súng vắt sau lưng ra rồi kề tai cô nói nhỏ mấy câu.

Thanh Hà cắn chặt răng không đáp lời anh.

Tiếng súng lại vang lên đùng đoàng ở bên tai. Sau đó mọi thứ chung quanh đều trở lại sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 10: Bảo vệ

Edit: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Qua thêm một lúc, tiếng bước chân từ trong hẻm nhỏ càng rõ ràng hơn, lắng nghe kỹ thì là tiếng chân của hai người.

Đến gần chút mới thấy đúng là hai người đàn ông, một cao một thấp trên đầu trùm khăn, trong tay còn cầm khẩu bắn tia Barrett M107A1. Người cao đi đằng trước nhắc chân đá văng cái giá áo ngã chổng chơ trên mặt đất, thao tác cực kỳ nhanh gọn, người thấp lùn nhỏ con thì lung sục tìm kiếm trong đồng quần áo.

Giá áo bị đá sang một bên, quần áo cũng bị bới lên vương vãi tứ tung, nhưng trên mặt đất hoàn toàn trống trơn, không hề có một người nào.

“Không thể nào, người đâu? Mẹ bà nó!” Gã lùn tức giận đá mạnh lên vách tường.

Gã cao lạnh lùng nhìn hắn, “Quay về rồi hãy nói, mặc kệ thế nào, nhất định phải giết con nhỏ đó! Nếu không, không chỉ ba người chúng ta rước rắc rối mà anh em bên kia cũng sẽ bị liên lụy.”

“Nghiêm trọng thế sao?”

“Nói thừa quá!”

Sau đó, tiếng bước chân của hai người từ từ đi xa rồi bóng lưng cũng biến mất ở cuối hẻm nhỏ.

Trên cao không trung giữa lòng đường nhỏ hẹp, Khương Biệt cõng Thanh Hà trên lưng, hai tay hai chân chống ở hai mặt vách tường, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối. Đợi thêm một lúc, sau khi xác định hai người kia thật sự đã đi xa, anh mới cõng theo cô nhảy xuống.

“Vết thương của anh sao rồi, có nặng lắm không?” Thanh Hà lo lắng xem xét cánh tay trái của anh.

Đến gần mới thấy nơi bả vai có lũng một lỗ, máu tươi tuôn ra ồ ạt nhiễm đỏ luôn áo sơ mi trắng ở bên trong. Khi này vì quá sợ nên cô không để ý, giờ mới phát hiện trên cánh tay anh ta trũng hai phát súng. Lại còn dùng sức chống đỡ trên vách tường nên máu càng chảy nhiều hơn.

Thanh Hà xé một ống quần để băng bó tạm cầm máu trước, “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta hãy mau rời đi thôi.”

Khương Biệt cũng nghĩ như vậy.

Phòng khám nhỏ hay tư nhân sẽ không dám nhận mấy vụ thế này, cũng không có thiết bị tốt, mà đến bệnh viện thì sự việc nhất định sẽ trở nên phức tạp, rắc rối hơn. Những lời nói của hai người hồi nãy anh đều nghe được hết, rõ ràng là họ nhắm vào cô, lo ngại Thanh Hà khó xử nên Khương Biệt nói, “Về nhà tôi đi, ở đó có dụng cụ y khoa. Nhưng bác sĩ thì...”

“Anh tin tôi không?”

Khương Biệt không hiểu nhìn cô...

Thanh Hà khẽ mỉm cười, quả quyết nói, “Tôi làm được!”

Khi quay về căn biệt thự thì Thẩm Hoài đã về. Thanh Hà dìu anh vào phòng, lấy hộp cứu thương theo sự chỉ dẫn của anh, sau đó giúp anh lấy viên đạn ra. Lần trước, lúc lấy đạn cho tên cướp kia cô đã nói dối, thật ra hồi đó cô có học qua môn y khoa, tuy lâu rồi không thực hành nhưng về mặt kiến thức thì vẫn am hiểu. Hoàn cảnh hiện tại không lo lắng hay run sợ như lần trước nên chỉ trong thời gian ngắn cô đã thành công lấy viên đạn ra.

Cẩn thận giúp anh xử lý kỹ vết thương xong, Thanh Hà dặn dò, “Mấy ngày tới không nên đụng nước.”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, là anh đã cứu tôi mà.” Thanh Hà khẽ cười nói.

Lần đầu tiên gặp mặt anh cho cô ấn tượng rất lạnh nhạt, thoạt nhìn là một sĩ quan vô cùng nghiêm khắc. Giờ mới hiểu ngược lại anh ta rất thân thiện, ít nhất không tạo cho người khác có cảm giác vượt trội về khoảng cách.

“Mạo phạm hỏi một chút, tại sao mấy người đó muốn giết cô vậy?” Khương Biệt suy nghĩ một hồi mới hỏi vấn đề này vì lo cho sự an nguy của cô.

“Hai gã đàn ông ấy là hai tên cướp đã trốn thoát cách đây mấy hôm.” Thanh Hà nhớ rõ họ là nhờ đặc điểm thân thể lẫn giọng nói của bọn họ.

Rốt cuộc tại sao bọn họ phải bắt chấp mạo hiểm như vậy để giết cô kia chứ...

“Tôi cũng không biết vì sao họ lại muốn giết tôi nữa.” Thanh Hà nói.

Khương Biệt suy nghĩ rồi từ tốn phân tích với cô, “Điều này chứng tỏ ở cô có gì đó mà bọn chúng kiêng kỵ. Rất có thể là vì cô đã biết thân phận của mấy người đó, nắm giữ bằng chứng uy hiếp đến bọn chúng.”

“Nhưng tôi nào có quen biết họ, hơn nữa hôm đó họ còn mang khăn trùm đầu, tôi vốn không hề thấy rõ bộ dáng của họ.”

Khương Biệt nói, “Cô nhớ kỹ lại lần nữa xem hôm đó có phát hiện chuyện gì đặc biệt hay không?”

Thanh Hà nhủ này cô gắng suy nghĩ nhưng nghĩ mãi trong đầu vẫn rối tung rối mù lên, cô đưa tay gõ gõ đầu. Khương Biệt vội ngăn cô lại, “Được rồi được rồi, từ từ rồi nghĩ vì trong một lúc cũng không thể bắt được bọn chúng. Có điều cô không thể về lại chỗ đó nữa, quá nguy hiểm. Nếu như cô không ngại thì cứ ở tạm chỗ của tôi đi.”

“Vậy... có phiền anh không?” Cô cúi đầu ngượng ngùng đan hai tay vào nhau.

Khương Biệt nói, “Không sao, cô là nhân chứng quan trọng, tôi cũng có trách nhiệm bảo vệ cô. Nhưng trong thời gian này tôi còn phải đến đồn cảnh sát nên cô hãy tự chăm sóc cho mình. Mấy hôm nữa tôi sẽ nhờ người theo bảo vệ cô, còn hiện tại tốt nhất cô vẫn nên hạn chế ra ngoài để tránh xảy ra chuyện.”

Thanh Hà suy nghĩ một lúc cuối cùng đồng ý.

“Cô ngồi tạm ở đây một chút, tối nay tôi bảo chị Lý dọn dẹp phòng giúp cô.” Khương Biệt vỗ vỗ vai cô rồi xoay người đi ra ngoài, còn giúp cô đóng cửa lại.

Thanh Hà dựa vào đầu giường thờ người ngóng nhìn bầu trời đã sẫm tối phía bên ngoài.

Lúc này điện thoại bỗng vang lên. Thanh Hà cảm lên thấy dây số mà cô không muốn nghe chút nào. Nhưng điện thoại vẫn buồm buồm không ngừng đổ chuông thật lâu, Thanh Hà đành phải bắt máy, “A lô...”

“Sao lâu vậy mới nghe máy?” Đầu dây bên kia là một giọng nữ nghiêm khắc lớn tuổi.

Thanh Hà ngập ngừng nói, “Cô...”

“Chùng nào con về? Con có biết con ở bên ngoài lâu như vậy cô rất lo lắng cho con hay không hả? Bên ngoài rất nguy hiểm con có biết không...” Giọng bà Tổng Lệ Hà rất nghiêm túc.

“Cô ơi, con không còn nhỏ nữa, con có suy nghĩ và lối sống riêng của mình, con chỉ muốn làm những việc mà con yêu thích. Từ khi còn nhỏ, cô bắt con học đàn, học vẽ, học đủ thứ các cái, con đều nghe theo cô. Rồi bây giờ đến chuyện lớn cả đời của con, cô cũng muốn quản luôn hay sao? Con và người đó chưa gặp mặt bao giờ, cô bảo con với người ta làm sao mà sống chung đây?”

“Gia cảnh đối phương rất tốt, nhân phẩm cũng đang hoàng và còn rất có năng lực nữa. Nếu không phải cha mẹ nó là bạn thân thời còn trẻ của cô, con nghĩ chuyện tốt như vậy tới lượt con hay sao?”

“Chuyện tốt gì chứ? Con không muốn!”

“Con không muốn cũng phải muốn!” Giọng nói của Tổng Lệ Hà bỗng trở nên sắc bén đanh thép.

Thanh Hà cố dần con giận, một lúc lâu mới bình tĩnh nói, “Cô à, nhà chúng ta sa cơ thất thế lâu rồi, đã không còn là nhà họ Tổng năm nào nữa, cô hãy chấp nhận sự thật được không? Con gả vào nhà giàu thì sao? Không môn đăng hộ đối, sau này bị người ta khinh rẻ cũng sẽ không có hạnh phúc. Cô nghĩ rằng như thế sẽ hãnh diện lắm sao? Người ta chỉ sẽ cười nhạo gia đình chúng ta mà thôi.”

“Đủ rồi! Con im miệng đi!” Tổng Lệ Hà quát, “Nói tóm lại con có về hay không?”

Thanh Hà không thể chịu nổi nữa ngắt luôn điện thoại.

Sau một lát điện thoại lại tiếp tục vang lên...

Cô tiếp tục tắt ngang không nghe, thế nhưng điện thoại vẫn kiên nhẫn réo gọi liên hồi. Thanh Hà thật sự chịu không nổi nữa cầm điện thoại vút luôn xuống đất rồi ôm đầu co ro vào góc giường.

Nước mắt chảy tràn qua từng kẽ ngón tay, cô cố gắng để không phát ra tiếng khóc nức nện.

Có tiếng bước chân từ cuối hành lang truyền đến, Thanh Hà chùi lia chùi lia nước mắt, lúc này Khương Biệt cũng đúng lúc đi vào. Thấy dáng vẻ đó của cô anh liền quay đầu sang hướng khác, “Xin lỗi... tôi nghe thấy tiếng động, nghĩ chắc cô gặp chuyện gì nên...”

Nếu đã bị thấy rồi thì cũng không cần che giấu nữa. Thanh Hà bỏ tay xuống, cười buồn nói, “Người xin lỗi là tôi mới phải, để anh nhìn thấy cảnh tôi nhếch nhác thế này.”

Khương Biệt đi đến bên giường tắt đi ngọn đèn.

Bóng đêm bên ngoài đã dần sâu, chỉ còn bóng trắng lơ thơ xuyên qua tấm màn chiếu rơi vào tạo thành những vệt sáng lơ mơ trên sàn nhà đỏ sậm.

Bầu không khí yên tĩnh và ảm đạm như thế cũng phần nào giúp cho Thanh Hà vơi đi sự xấu hổ khi bí mật riêng tư bị người khác bắt gặp. Tuy ngoài mặt cô tỏ ra không quan tâm nhưng sự thật, lòng cô thấy rất khó chịu, tựa như không muốn ai nhìn thấy vết sẹo thâm kín của mình vậy. Nếu đã bị thấy rồi, ngoài việc làm bộ không quan tâm ra thì còn có thể làm gì?

Bóng đêm yên tĩnh khiến cho mọi thứ chung quanh trở nên vô cùng dễ chịu, cảm giác an toàn cũng sẽ tăng lên không ít. Nhờ vậy mà dù cho mặt đối mặt hay ở ngay bên cạnh đi nữa cũng không nhìn thấy vẻ mặt của người đối diện, cũng không cần phải lo ngại nhiều.

Chịu đựng bấy lâu, đến hôm nay Thanh Hà mới tìm được một nơi có thể trút ra hết những uất ức trong lòng.

“Cô tôi giục tôi về, bắt tôi phải lấy một người mà tôi không hề biết mặt. Anh nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?”

Khương Biệt sững sốt một lúc rồi nói, “Cảnh ngộ của chúng ta... thật là giống nhau...”

Thanh Hà vô cùng kinh ngạc, không nhận được quay đầu lại nhìn.

Giữa bóng trắng mờ tối, dù đang ở trong bóng tối thế nhưng nét mặt anh ta vẫn rất nhu hòa cùng mang theo vẻ bất lực không thể nào nói ra, còn đuôi tay gãi gãi dưới quai hàm.

Thanh Hà cười, từ lúc gặp nhau tới bây giờ cô mới thấy điệu bộ khôi hài này của anh.

Trong mơ hồ khoảng cách giữa hai người như được kéo gần lại, Thanh Hà có cảm giác tựa như cả hai hiểu được nhau mà không cần phải nói gì.

“Đừng nghĩ nhiều, nếu thật sự không muốn thì cứ qua loa cho có để qua chuyện, đừng nên cãi lại với họ vì dù sao họ cũng là bậc trưởng bối. Từ từ rồi họ sẽ hiểu và thông cảm cho cô thôi.” Khương Biệt ngập ngừng một thoáng rồi khoác tay lên vai cô khẽ bóp nhẹ như muốn an ủi và san sẻ cùng cô.

Nhờ đó mà cơn giận trong lòng Thanh Hà cũng nguôi ngoai được phần nào, cô cười nói với anh, “Cảm ơn anh.”

“Cũng trễ rồi, coi ngủ sớm đi, ngủ một giấc rồi mọi chuyện đều sẽ qua.” Anh tựa như một người anh trai tốt vuốt tóc cô, còn trái chân mềm giúp cô xong xuôi hết mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Đêm nay, cuối cùng Thanh Hà cũng có một giấc ngủ ngon và mộng đẹp.

Hôm sau, trời vừa sáng thì cô cũng dậy luôn.

Tại phòng ăn, chị Lý chuẩn bị xong đâu đó bữa ăn sáng và đã đi chợ. Khương Biệt nhìn thấy cô khẽ mỉm cười, đưa bát cháo qua cho cô hỏi, “Ăn món gì?”

“Ăn cháo đi cho thanh đạm.”

“Nhưng cũng nên ăn kèm thêm món khác chứ cháo không thì sao đủ no.” Khương Biệt đi vào nhà bếp, lúc đi trở ra trên người có thêm tấm tạp dề và cầm cái sạn nhỏ hỏi cô, “Cô thích ăn trứng ốp lết không?”

Thanh Hà hoàn toàn không kịp thích ứng.

Lúc anh ta không mặc quân trang, thật ra... mái tóc bông bênh đen bóng, gương mặt tuấn tú cùng với nụ cười nhạt nhòa trên môi trông anh như một ông anh hàng xóm hiền lành thân thiết.

Thanh Hà nhón môi cười, gạt đầu thật mạnh, “Thích!”

Khương Biệt cười rồi đi trở vào nhà bếp.

Thanh Hà ngồi một mình ở bàn ăn không có gì làm, thấy buồn nên cô duỗi chân ra khỏi đôi dép lê hoạt động đùa nghịch mấy ngón chân.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Khương Biệt coi tạp dề từ nhà bếp đi ra đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó.

Bàn chân trần trắng muốt không chút tỳ vết nào của cô đang đùa nghịch với nhau, móng chân cũng vô cùng xinh xắn dễ thương.

Anh nhìn sững sột một lúc, mặt Thanh Hà cũng phụt đỏ lên, tay chân luống cuống mang dép vào lại rồi bước nhanh đi ra cửa. Khóe môi Khương Biệt mang theo ý cười rất khó phát hiện cùng đi theo cô ra ngoài.

Cửa mở.

Một thiếu niên dáng người cao ráo đứng dựa nghiêng vào vách tường ngay cửa ra vào, cậu ta mặc chiếc áo lông cừu cao cổ, quàng khăn cổ sọc ca rô xám trắng ôm sát chiếc cằm nam tính, đầu đội chiếc nón vải đi nắng rộng vành màu xám nhạt che hết nửa gương mặt. Rõ ràng cách ăn mặc rất kỳ quái nhưng không hiểu sao nhìn tổng thể lại thấy vẻ hài hòa bất mất thật khó mà diễn tả.

Cậu ta gỡ chiếc nón rộng vành xuống, gương mặt bị che khuất bỗng chói sáng bừng rạng rỡ.

“Đã lâu không gặp.” Cậu ta tiến lên một bước giang hai cánh tay, cười ôm chầm lấy Khương Biệt.

“Nhất Ngạn, đã lâu không gặp.” Khương Biệt cũng ôm lại cậu ta.

Thanh Hà chết đứng tại chỗ, như thể đang đứng giữa cái rét mùa đông còn bị dội thêm một chậu nước lạnh khiến cô buốt lạnh thấu tận tim can. Môi cô cũng bắt đầu run lên như báo hiệu một loại sợ hãi tột độ từ đáy lòng. Nhất Ngạn gác đầu lên vai Khương Biệt mắt mang theo ý cười nhìn cô với ẩn ý không nói rõ thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 11: Khổng chế

Edit: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

“Gia đình tôi và cậu ấy là chỗ thân quen nhiều năm nên đã biết Nhất Ngạn từ khi còn bé. Trước đây, lúc còn ở núi Bắc tôi rất thích tranh cao thấp kỹ thuật bắn súng với Nhất Ngạn, nhưng tài nghệ không bằng người nên lúc nào cũng thua một bậc.” Khương Biệt than thở nhưng về mặt ngược lại rất tự nhiên nói: “Có cậu ấy bảo vệ cô, tôi rất yên tâm.”

Không!

Thanh Hà thật muốn bật thốt to lên như thế nhưng không tài nào thốt nổi nên lời, mồ hôi lạnh tuôn ra sau lưng cô ướt đầm như tắm.

“Cô giáo thấy không thoải mái hả?” Nhất Ngạn nói rồi bước vào trong rót một ly nước chanh, sau đó ung dung bước trở lại đưa ly nước đến tận trước mặt cô: “Uống chút nhé!”

“Không... không cần, tôi... tôi không khát.”

“Mặt cô sao thế?” Khương Biệt cũng tỏ ra ngạc nhiên nói: “Thanh Hà là cô giáo của Nhất Ngạn à?”

“Đúng thế.” Nhất Ngạn ngồi xuống cạnh cô nói: “Cô giáo đối với tôi rất tốt, tuyệt đối không hề vì tôi là học sinh mới mà kỳ thị đối xử.”

“Vậy tôi cũng yên tâm rồi.” Nói xong, anh đứng dậy xem đồng hồ trên tay: “Cũng không còn sớm nữa, tôi phải đến đồn cảnh sát rồi.”

Thanh Hà mấp máy môi định nói gì đó nhưng khoe mắt lại liếc thấy nụ cười bí hiểm của Nhất Ngạn, bao lời đã dâng lên cổ cũng phải đành nuốt xuống. Cô chà xát hai bàn tay đã ướt nhẹp mồ hôi.

“Thanh Hà, cô sao vậy?”

“À không... không có gì.” Thanh Hà gượng gạo cười.

Khương Biệt chỉ nghĩ có thể cô đang không khỏe trong người nên sau khi an ủi vài câu thì anh cũng rời đi.

Không gian bỗng chốc yên tĩnh...

Căn phòng khách yên tĩnh đến không có một chút tạp âm gì.

Thanh Hà ngồi cứng đờ một chỗ như người máy, cũng không dám nhúc nhích cử động. Hai người ngồi sát cạnh nhau, vai cô còn rất gần cánh tay cậu ta, nhiệt độ tương chừng như muốn bỏng người. Cô thật rất muốn tránh xa cậu ta ra ngay lập tức nhưng cơ thể cứ như bị đóng đinh cứng ngắc, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Một cánh tay vòng qua cổ rồi khoác lên vai cô. Hành động của cậu nhẹ nhàng, êm ái bao nhiêu thì lòng Thanh Hà càng sợ hãi bấy nhiêu: “Cậu... cậu muốn gì?”

“Vậy thì phải hỏi cô mới được.”

“Hỏi tôi làm gì?”

Nhất Ngạn nghiêm mặt nói: “Nếu như không phải lúc vừa mới vào nhà cô đã quyến rũ em thì với định lực của mình, em sẽ không thể nào mất kiểm chế nhanh như vậy được.” Cậu thờ dài nói rồi dùng đầu một ngón tay nâng cằm cô lên. Thanh Hà bị ép phải ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt sâu thẳm của cậu ta.

“Cậu... cậu không thể làm vậy với tôi, tôi là cô giáo của cậu.”

Cái cơ buồn cười như thế đến cả Thanh Hà cũng thấy mình quá mức hoang đường. Thiếu niên trước mắt này là ma quỷ không sợ trời không sợ đất, cô vốn không thể nào trị nổi cậu ta. Lẽ nào cô chỉ có thể bị động chịu đựng mãi như vậy hay sao?

Nhất Ngạn siết cánh tay ôm chặt cô vào lòng, sau đó cụng đầu mình vào đầu cô rồi hôn lên trán cô hỏi: “Cô giáo có nhớ em không?”

Thanh Hà bị trối buộc run lên bần bật, một chữ cũng không thốt nổi nên lời.

Sao Khương Biệt có thể là bạn thân của cậu ta chứ? Thanh Hà thật không dám tin. Có lẽ anh ta đã bị lừa rồi cũng nên!

Nhất Ngạn thấy ánh mắt đỏ của cô biết ngay cô đang nghĩ gì, ngả ngón kéo cằm cô sát vào mặt mình. Môi kề môi chỉ cách nhau trong gang tấc, gần tới mức Thanh Hà còn cảm nhận được hơi nóng phả ra từ giữa răng và môi có thể nướng chín hai gò má cô của cậu ta: “Buông ra.”

Cô cố tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường nhưng giọng điệu thì chẳng có chút sức uy hiếp nào.

“Bảo em buông ra à?” Mặt Nhất Ngạn lạnh đi: “Trên đời này, chưa có một ai dám mở miệng nói kiểu đó với em đâu. Thứ em muốn có thì nhất định sẽ lấy cho bằng được. Muốn em buông tay sao, cô đừng nằm mơ!”

“Tôi không phải là vật phẩm của cậu, cậu dựa vào đâu mà ngang ngược vô lý như vậy?”

“Dựa vào đâu à?” Cậu đột nhiên bật cười khê, còn nhướn mày với điệu bộ đậm chất lưu manh: “Dựa vào việc em đã nhìn trúng cô rồi.”

“Cậu...”

Nhất Ngạn từ từ dí sát lại gần rồi nhào người qua quỳ vào giữa hai chân cô. Thanh Hà bị lấn một hồi co rúc sát vào tận trong góc ghế sofa, hai chân

cô và hai chân cậu gác chồng lên nhau nên không nhúc nhích được. Cô bấu chặt vào da ghế sofa ở phía sau, trợn mắt to nhìn cậu.

“Sao cô lại sợ em dữ vậy? Em nào có đáng sợ như thế đâu nè?” Cậu cười hi hi lướt ngón tay thon mảnh từ mi tâm trượt dần xuống hai má rồi tiếp tục đi chuyển xuống...

Thanh Hà chỉ cảm thấy bàn tay đó thoát nhìn như một tác phẩm nghệ thuật nhưng nó cũng vô cùng lạnh lẽo khiếp người, lạnh tới nỗi làm cho lỗ chân lông toàn thân cô đều co thắt lại.

Cậu áp mặt mình sát vào má cô, Thanh Hà ngoảnh mặt tránh sang hướng khác nhưng đầu gối đã bị cậu đè lại nên không thể động đậy, chỉ đành phải ngửa đầu ra ghế sofa phía sau.

Nụ hôn phớt của Nhất Ngạn dừng lại giữa cổ cô.

Đứt quãng, gián đoạn nhưng lại lưu luyến triền miên, không hẳn mãnh liệt nhưng mang đến cảm giác như một tiết tấu có vần có điệu hòa quyện quấn quýt nhau. Giây phút này Thanh Hà thấy mình như đang chơi vui xóc nảy giữa con sóng biển, hết đợt sóng này tới đợt sóng khác luân phiên không dứt, hô hấp cũng đang dần dần dập khiến mặt cô đỏ hồng như hoa đào. Trên môi cậu ta như có luồng điện, dịu dàng nhưng tê dại từ từ len lỏi vào trong cơ thể cô.

Cô rất muốn chạy trốn loại cảm giác này nhưng tay chân không thể nào nhấc nổi.

Bàn tay lạnh lẽo của cậu chạm đến ngực áo lót rồi mặc sức vuốt ve bầu ngực no tròn của cô, thương thức chơi đùa ra đủ loại hình dạng. Cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sọc chéo xanh trắng, tay áo lá sen, cúc áo cài ở ngực được làm bằng gỗ mộc. Nhất Ngạn thành thạo cởi cúc áo ra, bầu ngực mềm mại căng tròn vừa vịn đầy nắm tay lập tức được giải phóng.

Bầu ngực biến hóa theo mỗi động tác trong tay cậu, cuối cùng bị cậu bóp nhô lên, sau đó há miệng ngậm lấy nụ hoa bé nhỏ hồng hồng rồi dùng đầu lưỡi liếm láp.

Toàn thân Thanh Hà chấn động, nụ hoa kia cũng không chịu nổi mà đỏ bừng và sưng lên dựng đứng.

Nụ hoa kia càng trở nên săn cứng hơn bởi đầu lưỡi của cậu, Nhất Ngạn dùng răng nhay nhay, ngẩng đầu lên nhìn cô cười rất là vô sỉ, còn liếm liếm môi hỏi: “Có cảm giác?”

Thanh Hà lắc đầu như trống bỏi, trong lòng có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.

Cô chưa từng thấy loại người nào như vậy. Chẳng những muốn đòi hỏi tra tấn về thể xác mà còn muốn đá kích luôn cả về mặt tinh thần. Cô chưa khi nào thấy xấu hổ và bị động như lúc này, thế nhưng cũng chẳng có cách nào để phản kháng, lúc nào cũng bị cậu ta xô mũi đất đi.

Mắt cô cay cay sau đó từ từ rung rung ướt nước.

“Hà... sao thế, khóc rồi à? Sao lại khóc, em có bắt nạt cô đâu?” Cậu thở dài nói khoác mà không biết ngượng, sau đó cúi đầu hôn lên khóe mi đầm lệ của cô nhưng như vậy chỉ càng khiến cô sợ hãi thêm mà thôi.

Thừa lúc cậu phân tâm, Thanh Hà liền đẩy cậu ra trượt xuống ghế sofa. Cô che lại vạt áo, liên tục thụt lùi về sau đến tận sát góc tường ở phòng khách.

Tóc cũng rối tung, sợi dây buộc tóc không biết đã đứt từ lúc nào khiến mái tóc đen nhánh mềm mại của cô quấn vào nhau giống như bị ngược đãi vậy. Cô ôm chặt cánh tay, chợt thấy bên cạnh cậu hoa trên kệ cao có để con dao gọt trái cây, đầu óc cô không suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết cầm lấy con dao chìa về phía cậu ta: “Cậu đừng tới đây!”

Nhất Ngạn rất phối hợp giơ tay lên nhưng về mặt thì ung dung tình tang cứ như đang chơi trò chơi với cô vậy.

Trong tay đang cầm vũ khí nhưng Thanh Hà vẫn không có một chút cảm giác an toàn nào. Tay cô không ngừng run rẩy: “Cậu... mau lui về!”

“Trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, em lùi đến đâu cũng như nhau thôi.”

“Lùi về!”

Nhất Ngạn cười gượng: “Được.”

Cậu ta lùi từng bước từng bước về phía sau như thể sau lưng có mắt, sau đó vòng qua một khúc quanh bước lên bậc thang. Căn phòng Thanh Hà đang đứng nằm ở cuối hành lang, hành lang rất hẹp chỉ đủ cho một người đi chuyển. Nhất Ngạn bị dồn về cuối hành lang, hai bên trái phải đều có phòng.

Cậu ta ngẩng đầu lên liếc về phía bên phải: “Hình như Khương Biệt đã chuẩn bị cho em căn phòng này.”

“Cậu đi vào đi!” Thanh Hà quơ con dao trong tay ra lệnh.

Nhất Ngạn không tức giận mà chỉ cười cười: “Cô làm như vậy rất dễ khiến mình bị thương, cô bỏ dao xuống trước đã.”

“Đi vào!”

Nhất Ngan bắt lực đánh phải thoái lui đến cánh cửa bên phải, tay phải đặt lên chốt cửa.

Thanh Hà dựa lưng vào tường bước từ từ đi đến cánh cửa bên trái, dùng một tay xoay nắm cửa. Khoảnh khắc cửa mở thì trước mắt cô cũng vụt qua một thứ mà cô không nhìn rõ, ngay sau đó con dao trong tay cũng liền biến mất, sau lưng bị hai cánh tay ôm chặt rồi kéo vào bên trong.

Mũi dao lạnh lẽo kề sát vào cổ cô.

Nhất Ngan vuốt ve cán dao nói nhưng không thèm quay đầu lại. Cậu nhấc nhẹ mũi chân lên, cánh cửa phía sau lập tức khép lại.

“Đừng...” Cảm giác bị mũi dao lạnh lẽo kề sát cổ họng thật sự không dễ chịu chút nào, Thanh Hà ngược cổ nói.

“Đừng? Cô nghĩ em muốn làm gì?” Nhất Ngan hơi mỉm cười, tung con dao lên sau đó bắt lấy.

Thanh Hà sợ tới chết khiếp, nhắm tịt mắt lại... con dao không rơi xuống người cô, chỉ có sức gió từ con dao tạo ra thì lướt qua cổ cô còn lưỡi dao thì cắt vạt áo phía trước người cô.

Thanh Hà đứng im không dám cử động.

Lưỡi dao lạnh lẽo mà sát trước ngực cô tựa như đầu lưỡi nhóp nhóp của loài rắn độc đang tùy ý liếm láp da thịt cô. Cậu ta cảm thấy rất hứng thú, thỏa thích ung dung cắt từng miếng vải trên người cô. Tất cả những thứ che chắn cho cô dần dần biến mất trước mặt cậu ta.

Khi từng miếng vải bị cắt xuống, Thanh Hà cũng lập tức cảm thấy mỗi lúc mỗi lạnh hơn, bao nhiêu tôn nghiêm cũng đều mất sạch, thay vào đó là sự nhục nhã ê chề.

Quần áo từ từ bị cởi sạch sẽ hết trước mặt cậu thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình... Loại cảm giác này, loại sỉ nhục này quả thật không thể diễn tả bằng lời.

Cậu ta không thích lột sạch một lúc mà làm từ từ giống như muốn từ từ tra tấn thần kinh của cô.

Cậu ta hưởng thụ niềm vui trong quá trình này, thường thức từng chút khổ sở, sự bối rối và giằng xé trên gương mặt cô. Khóe môi càng lúc càng cong lên, nụ cười càng lúc càng sâu xa nghiền ngẫm.

Cuối cùng nửa người trên của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt cậu ta. Nửa người dưới là một chiếc váy dài tới eo màu trắng tinh để lộ ra cái rốn. Vòng eo vừa khít với váy không dư miếng thịt thừa nào, đường cong cũng tuyệt đẹp không nói thành lời.

Thanh Hà chỉ có thể dùng hai tay che ngực, đầu cúi thấp, bờ môi tím tái.

“Ngẩng đầu lên.” Nhất Ngan cười nói rồi dùng mũi dao nâng cằm cô lên. Tay trái Thanh Hà che ở trước ngực, tay phải đặt lên tay trái với dáng vẻ phòng bị, nhưng nhìn từ góc độ của cậu thì nửa kín nửa hở như vậy càng rất quyến rũ, càng có sức hấp dẫn, chưa kể đến hai cánh tay mềm mại như ăn như hiện.

“Có cơ thể xinh đẹp thế này hẳn là cô nên cảm thấy tự hào mới đúng, sao phải che che giấu giấu?” Nhất Ngan nói: “Em đã gặp qua rất nhiều người đẹp, toàn là mỹ nữ tranh giành nhau coi đồ trước mặt đàn ông thôi.”

“Đồ không biết xấu hổ!”

“Mắng tới mắng lui cũng chỉ có mấy câu này, em nghe đến chán rồi.” Cậu ta dùng tay móc móc lỗ tai, than thở lắc đầu.

Thanh Hà vừa tức vừa thẹn nhưng nói không lại cậu ta nên lồng ngực dâng trào cảm giác uất nghẹn không thể trào ra, cũng không thể ép xuống làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Nhất Ngan nhìn cô chằm chằm, sau đó phả hơi vào mặt cô hỏi: “Cô có muốn biết em định làm gì không?”

Thanh Hà mở to hai mắt nhìn cậu ta.

Đột nhiên cả người cô bị cậu ta nhấc bổng khiêng lên vai sau đó đi tới giường. Thanh Hà liều mạng hét toáng lên, dùng cả tay lẫn chân đánh đá cậu ta nhưng vẫn bị cậu ta ném xuống chiếc giường mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.